ΕΤΟΣ Ε' — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 18 Αὐγούστου 1891 — Αριθ. 222

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' καὶ δ' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Βενετία καὶ Βενετίδες. Β'. — Αὐταπάρνησις πενθερᾶς, (ὑπὸ Ἀριστέας Κυριακοῦ). — Ἡ μέση γυναικεία παίδευσις ἐν Βελγίῳ.—Πρωΐα, (ὑπὸ Ἀγγελικῆς Παπαρέσκου). — Τὸ ἄνθος, ποίημα, (ὑπὸ Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη). — Ποικίλα.— Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαί. — Συνταγαί. — Ἐπιφυλλίς.

ΒΕΝΕΤΙΑ ΚΑΙ ΕΝΕΤΙΔΕΣ

Β'

Οὐρανός, γῆ καὶ θάλασσα, οἱ τρεῖς οὗτοι τοῦ ἀπείρου συνοικισταὶ εἰς οὐδεμίαν ἄλλην τοῦ κόσμου πόλιν ἀποτελοῦσι τόσῳ ἁρμονικὸν σύμπλεγμα ὅσον ἐν Βενετίᾳ. Ἤθελέ τις πιστεύσει, ὅτι ἡ γῆ δεξιοῦται τὸν οὐρανὸν ἐκπέμπουσα μέχρις αὐτοῦ τὰ μαρμαρόπλεκτα καὶ οὐρανομήκη τῶν ἀπειροπληθῶν ναῶν της κωδωνοστάσια, ὁ ἔρρυθμος καὶ μουσικὸς τούτων ἦχος, κατερχόμενος ἐν γλυκυτάτῃ ἐκ τῶν ἄνω ἁρμονίᾳ, φαίνεται ψάλλων τὸ Ὡσαννὰ καὶ διερμηνεύων πρὸς τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς θνητοὺς τὴν ἄπειρον ἀγαθότητα τοῦ ἐπὶ τοῦ ἀπροσπελάστου ὕψους καθημένου δημιουργοῦ τοῦ κόσμου. Ἡ θάλασσα διαυγής, ἠρέμως καὶ κανονικῶς κινουμένη, κατοπτρίζει ὑπερήφανος τοὺς δύο συντρόφους της, ἐκεῖνον μὲ τὸ ἔναστρον ἢ νεφοσκεπὲς ἔνδυμά του, ταύτην μὲ τὰ μέγαρα καὶ τοὺς πύργους καὶ τὰ δάση καὶ τοὺς ἀνθῶνάς της.

Εἶναι πρωτότυπος καὶ περίεργος τό τε χρῶμα καὶ τὰς κινήσεις ἡ θάλασσα τῆς Βενετίας. Περιωρισμένη ἐντὸς ἀπειραρίθμων ρευμάτων καὶ διωρύγων, εἰσχωροῦσα μέχρι τοῦ ἐνδοτάτου αὐτῶν τῶν οἰκιῶν, ὧν τὰ θεμέλια ἀκαμάτως λούει, προσωκειώθη βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον αὐτὰ τὰ ὑπέρυθρα καὶ φαιοπράσινα καὶ κυανομέλανα τῆς γῆς χρώματα εἰς τρόπον, ὥστε πᾶν ρεῦμα, πᾶσα διῶρυξ αὐτῆς ἀποτελεῖ καὶ εἶδος χρωματοπινακίδος, ἐν ᾗ ὁ καλλιτέχνης συνέζευξε καὶ συνήνωσε πάντα τὰ χρώματα τῆς ὕριδος μετὰ τῶν ποικίλων ἀποχρώσεων αὐτῶν.

Ὑπὸ οὐρανὸν τῶν βορείων χωρῶν τοιαύτη θάλασσα θὰ ἦτο φρικώδης καὶ ἀπεχθὴς τὴν ὄψιν. Ὑπὸ τὴν ζωηρὰν τοῦ ἡλίου φωταύγειαν καὶ τὴν λευκοκύανον ὁλοσκιρικὴν οὐρανίαν στέγην τῆς Βενετίας μαγεύει, θέλγει, καθηδύνει τὴν ὅρασιν. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ πλέει τις κυριολεκτικῶς εἰς τὸ φῶς ἡμέραν καὶ νύκτα. Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐδῶ ἑκατονταπλασιάζεται ὡς ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ ὕδατος διαθλάσεως τῶν ἀκτίνων. Τὸ τεχνητὸν φῶς τῆς νυκτὸς καὶ οἱ μυρίοι τοῦ οὐρανοῦ ἀστέρες διαγράφουσιν ἐπὶ τοῦ θαλασσίου τῆς Βενετίας τάπητος ἀκτῖνας χρυσᾶς καὶ ἀργυριζούσας ἀπεράντους. Ἡ συνάντησις τῶν ἀπαστραπτουσῶν τούτων μυριάδων χρυσῶν γραμμῶν μετὰ τῶν ὡς ἐκ τῆς ταλαντεύσεως τοῦ κύματος κυλιομένων ἀδαμαντίνων σφαιριδίων καὶ τῶν ἐκ τῶν ρυτίδων τοῦ ὕδατος ἀντιπαρερχομένων αἰγλησσῶν ἀναλαμπῶν ἀποτελεῖ θέαμα ἔκπαγλον, πλοῦτον καὶ φιλαρέσκειαν καὶ πολυτέλειαν τῆς φύσεως, ἣν μόνον ἐν τῇ προνομιούχῳ ταύτῃ τοῦ κόσμου πόλει συναντᾷ τις.

Τὸν φυσικὸν τοῦτον πλοῦτον συμπληροῖ, ἐπισφραγίζει, ἐπιστέφει ὁ πλοῦτος καὶ ἡ ποικιλία καὶ ἡ ἄπειρος ἰδιορρυθμία τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῶν ἐνετικῶν μεγάρων, διότι ἡ Βενετία δὲν ἔχει οἰκίας, ἀλλὰ μέγαρα, παλάτια, φρούρια, κολοσσούς. Ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς μεγάλης διώρυγος, ἥτις διὰ πολλῶν καμπυλῶν διασχίζει κατὰ μῆκος πᾶσαν τὴν πόλιν, ὑπάρχουσι δύο ἀπέραντοι συστοιχίαι μεγάρων, ἅτινα φαίνονται ἀναφυέντα ἐκ τοῦ βυθοῦ τῶν ὑδάτων, ἐκ κόσμου ἄλλου, ἀγνώστου διὰ τοὺς λοιποὺς τῆς γῆς κοτοίκους. Δὲν ὑπάρχει ρυθμός, δὲν ὑπάρχει ἀρχιτεκτονική, δὲν ὑπάρχει χρῶμα καὶ σχῆμα, ὅπερ νὰ μὴ ἀντιπροσωπεύηται δαψιλῶς, πλουσίως, ἐν πρωτοτύποις καὶ χαριεστάταις περιπλοκαῖς ἐν τῇ οἰκοδομικῇ τῶν μεγάρων τούτων.

Οἱ ἀρχιτέκτονες τῆς χώρας ταύτης ὑπῆρξαν βεβαίως οἱ μᾶλλον πρωτότυποι καὶ πρᾴδοξοι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Ἐν διαρκεῖ, ἴσως καὶ αἰωνίῳ, συναγωνισμῷ ἠγωνίζοντο πῶς ὁ εἷς νὰ ὑπερβῇ τὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ τὸν μιμηθῇ, χωρὶς νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ὑπ' ἐκείνου διαγραφεῖσαν ὁδόν. Ἐντεῦθεν ἡ ἀπειράριθμος ἐναλλαγὴ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, τῶν χρωμάτων, τῶν σχημάτων τῶν ἐνετικῶν οἰκιῶν. Ἐνῷ λικνιζόμενοι ἡδυπαθῶς ἐντὸς τῆς ἀθορύβως ὑπὸ τοῦ ρεύματος φερομένης γόνδολάς σας θαυμάζετε μέγαρον μαυριτανικοῦ ρυθμοῦ, μὲ τὸ ἐπιβάλλον καὶ πολυδαίδα-

λον μεγαλεῖον τῆς ἐκλιπούσης ἤδη δόξης τῶν χρόνων ἐκείνων, ἐνῷ ὡς ἐν ὀνείρῳ ἀναπολεῖτε φυλὴν σβεσθεῖσαν σχεδὸν σήμερον ἐκ τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς, ἐνῷ διὰ τῶν πτερύγων τῆς φαντασίας παρακολουθεῖτε τὸν Σατωβριάνδον ἀνὰ τὰς θαυμασίας περιγραφὰς τῶν μαγικῶν μεγάρων τοῦ τελευταίου Ἀβενχεράγου του, αἴφνης ἐντὸς δευτερολέπτων τινῶν ἡ εἰκὼν μεταβάλλεται. Στυλίσκοι κομψοί, τοξοειδῆ μαρμαρόπλεκτα τῶν θυρῶν καὶ παραθύρων κορυφώματα, ὀδοντωτὸν τῆς στέγης, λευκὸν πλαίσιον, πλοκαὶ γραμμῶν ἀπολήγουσαι εἰς κωνοειδεῖς γωνίας, ταῦτα πάντα σᾶς πείθουσιν, ὅτι ἡ γόνδολά σας ἐπροχώρησε κατὰ βήματά τινα καὶ ὅτι τὸ πρὸ ὑμῶν ἤδη μέγαρον εἶναι γοτθικοῦ ρυθμοῦ. Ἐκεῖνο ἦτο σκοτεινῶν πως χρωμάτων, τοῦτο εἶναι κατέρυθρον μετὰ λευκῶν στύλων καὶ μαρμαρίνων τριχάπτων καὶ ἀγαλμάτων καὶ ἀναγλύφων. Μόλις ὁ ὀφθαλμός σας ἀρχίζει νὰ ἐξοικειῶται πρὸς τὰ νέα τούτου χρώματα καὶ σχήματα, μόλις λαμβάνει καιρὸν νὰ ἐνοπτρίσῃ τὴν νέαν πρὸ αὐτοῦ γραφικὴν εἰκόνα καὶ ὡς ἐν μεγάλῳ καλλιτεχνικῷ λευκώματι, οὗ ταχέως στρέφουσι τὰς σελίδας, εὑρίσκεσθε ἤδη πρὸ νέου μεγάρου βυζαντινοῦ, ἀπαστράπτοντος ἐκ τῆς αἴγλης καὶ τῆς ζωηρότητος καὶ τοῦ σφρίγους τῶν χρωμάτων τῶν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν τοίχων μωσαϊκῶν γραφῶν. Καὶ οὕτως ἐπ' ἄπειρον διέρχεταί τις ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου ἄκρου τὴν μεγάλην διώρυγα, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ δύο οἰκίας ὁμοίας μὲ τὴν αἰωνίαν ταύτην καὶ ἀπειροποίκιλον ἐναλλαγὴν τῶν ρυθμῶν καὶ τῶν χρωμάτων καὶ τῆς ὕλης καὶ τῶν γραμμῶν.

Τοιοῦτον πλαίσιον ἐν συνεχεῖ καὶ ἀκαταπτώτῳ γραφικότητι ἐξελισσόμενον ἐξαίσει ἔτι μᾶλλον τὴν καλλονὴν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς κεντρικῆς ταύτης πλωτῆς τῆς πόλεως ὁδοῦ. Ἡ ἱστορία μιᾶς ἑκάστης τῶν οἰκοδομῶν τούτων καὶ ἡ ἐν αὐταῖς καλλιτεχνικὴ διασκευὴ καὶ αἱ παροιμιώδεις πλέον καταστᾶσαι ἐνετικαὶ ὑπαίθριοι σερενᾶται ἐντὸς τῶν δι' ἐνετικῶν φανῶν ποιητικώτατα φωτιζομένων γονδολῶν, συμπληροῦσι τὸ ἀπαραμίλλου κάλλους καὶ πλούτου θαυμάσιον τοῦτο πανόραμα. Ἐν τῷ μέσῳ τούτου ἤθελέ τις εὐχηθῆ νὰ γεννηθῇ καὶ νὰ ἀποθάνῃ, μὲ τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἤθελε ζήσει ἐν διαρκεῖ μέθῃ καὶ ἡδονικοῖς ὀνείροις, καὶ ἡδυπαθεῖ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς νάρκῃ. Μία ὥρα ζωῆς ἐδῶ, ἐν τῇ ἀκαταπτώτῳ ταύτῃ τῆς φύσεως μεγαλοπρεπεῖ ἠρεμίᾳ, μία ὥρα ζωῆς κατὰ ἀστεροφεγγῆ νύκτα, ἐντὸς γόνδολας σεμνῶς λικνιζομένης καὶ ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν ἐκ τῶν γειτονικῶν γονδολῶν ἐκπεμπομένων μουσικῶν συμφωνιῶν, μία ὥρα ζωῆς τοιαύτης θείας ἐκστάσεως, τοιαύτης ἀπαραμίλλου τῆς ψυχῆς ἀπολαύσεως ἀποζημιοῖ δι' ὅλας τὰς θλίψεις καὶ πικρίας, ἃς ὑπέστη τις καθ' ὅλους τοὺς ἀνιαροὺς τοῦ βίου του χρόνους.

Ἡ γυνὴ ὑπῆρξεν ἐν Βενετίᾳ ἀνέκαθεν καὶ ἀείποτε ἡ ἐνσάρκωσις τῶν νηρηΐδων, τῶν θαλασσίων μαγισσῶν, ὑπῆρξεν ἓν τῶν καλλιτεχνικωτέρων ἀριστουργημάτων, δι' ὧν ὁ Θεὸς τόσον δαψιλῶς ἐστόλισε τὴν ὑπερήφανον τῶν Δογῶν πόλιν. Εἰς τὴν καλλονὴν τῆς γυναικὸς ζητήσατε τὴν καλλονὴν τῆς πόλεως. Διὰ νὰ εἶναι καλλιτέχνης καὶ ὁ τελευταῖος κτίστης τῆς Βενετίας, βεβαίως ἐνεπνεύσθη τὸν πρὸς τὸ καλὸν ἔρωτα ἀπὸ τὴν γυναῖκα, ἥτις βρέφος τὸν ἐλίκνισεν ὡς μήτηρ ἐπὶ τῶν γονάτων της, ἥτις ἔφηβον καὶ νεανίαν καὶ ὥριμον ἄνδρα τὸν ἐπότισε δι' ὅλης τῆς γοητευτικῆς δυνάμεως τοῦ ἰδίου κάλλους.

Τὴν καλλονὴν τῆς Ἐνετῆς γυναικὸς δύναταί τις νὰ θαυμάσῃ σήμερον ὄχι πλέον εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Βενετίας, ἔνθα αἱ φυλαὶ ἀνεμίχθησαν καὶ ὁ τύπος ὁσημέραι ἐκλείπει, ἀλλ' εἰς τὰ μουσεῖα καὶ τὰς πινακοθήκας καὶ τοὺς ναούς. Ἐκεῖ ὁ Giorgione καὶ ὁ Πάλμος καὶ ὁ Carpaccio καὶ ὁ Βιβαρίνης καὶ ὁ Τιντορέτος ἐν συμπλέγμασι μουσῶν καὶ ἁγίων καὶ μαρτύρων ἀπεθανάτισαν διὰ τοῦ χρωστῆρός των τὸ ἐντελὲς καὶ ἰδανικὸν κάλλος τῶν γυναικῶν τῆς Βενετίας. Τίς οἶδεν ἐὰν τὰ ὀνόματα τῶν ἀνδρῶν τούτων θὰ ἐτάσσοντο σήμερον ὑπὸ τὸ χρυσοῦν πλαίσιον τῆς ἱστορίας τῆς Τέχνης, ἐὰν αἱ ἐνετικαὶ καλλοναὶ τοῦ αἰῶνός των δὲν παρεῖχον εἰς τὴν γραφίδα των τοιαῦτα ἐντελῆ πρὸς ἀντιγραφὴν πρότυπα.

Ἡ Βενετία εἶναι ἡ μόνη χώρα, ἥτις ἀριθμεῖ τὰς ὡραίας γυναῖκας ἀνὰ λεγεῶνας καὶ τάγματα καὶ οὐχὶ ἀνὰ μονάδας ὡς αἱ λοιπαὶ τῆς Εὐρώπης φυλαί. Ἡ ἱστορία τοῦ 15ου αἰῶνος βρίθει ὀνομάτων γυναικῶν, αἵτινες ὑπῆρξαν ὄχι ὡραῖαι τῆς Βενετίας, ἀλλ' αἱ ὡραῖαι τοῦ κόσμου ὅλου, ὡς λέγει ὁ Franco de Benevento. Ἡ Μαρία Λορεδάν, ἡ Μαριέττα Βενιέ, ἡ Μαριέττα Μαρκέλλου, ἡ Πιζάνη, ἡ Βαρότζη, ἡ Τρόν, ἡ Βεδόερ, ἡ Γριμάνη, ἡ Μόστου, ἡ Μοροζίνη, ἡ Ἰσαβέλλα Διέδη, ἡ Λουκρητία Μώρου, ἡ Πριούλη, ἡ Τρεβιζάν, ἡ Πέζαρο, ἡ Ἰουστινιάνη, ἡ Ἑλενα Φώσκαρη, ἡ Βαλαρέσσου, ἡ Κονταρίνη, ἡ Κορνὲρ καὶ πλῆθος ἄλλων, ὧν τὰ ὀνόματα διέσωσεν ἡ ἱστορία μὲ τὸν τιμητικώτατον τίτλον: non pur d'Italia, ma dell'universo di belbà regine.

Εἰς ἐπισφράγισιν τῆς περὶ καλλονῆς τῶν Ἐνετίδων ἱστορικῆς ταύτης παραδόσεως ἀναφέρεται, ὅτι ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ Ροβέρτος ἐπεσκέφθη κατὰ τὸ 1400 τὴν Βενετίαν μετὰ τῆς συζύγου του Ἐλισσάβετ, αὕτη τοσοῦτον ἐξεπλάγη ἐκ τῆς καλλονῆς τῶν Ἐνετίδων, ὥστε εἶπεν: «Ἐνόμιζον πάντοτε μυθώδη καὶ φανταστικὴν μόνον τὴν καλλονὴν τῆς Ἀφροδίτης. Ἤδη ἀναγνωρίζω τὴν πλάνην μου, ἀφοῦ εἰς τὴν θάλασσαν αὐτὴν ἀπήντησα τόσας Ἀφροδίτας συγχρόνως».

Ὅτε δ' ὁ Ἑρρῖκος III διὰ Βενετίας διερχόμενος ἐπανήρχετο ἐκ Κρακοβίας, ἵνα διαδεχθῇ ἐν Γαλλίᾳ τὸν ἀποθανόντα ἀδελφόν του Κάρολον, ἐδόθη εἰς τιμὴν αὐτοῦ μεγάλη ἑσπερὶς ἐν τῷ Δογικῷ μεγάρῳ. Ὑπερδιακόσιαι πατρικίαι, λευχειμονοῦσαι ἅπασαι, μετέσχον τῆς ἑσπερίδος ἐκείνης. Λέγεται δὲ ὅτι ἡ ἐξ ἱππότων Γάλλων συνισταμένη ἀκολουθία τοῦ αὐτοκράτορος τόσον ἐμαγεύθη ἐκ τῆς καλλονῆς τῶν γυναικῶν τούτων, ὥστε ἐζήτησαν τὴν ἄδειαν παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος νὰ ἀπαλλαγῶσι διὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην τοῦ διὰ τὸν θάνατον τοῦ Καρόλου πενθίμου ἐνδύματός των καὶ τοῖς ἐπιτραπῇ νὰ χορεύσωσι μετὰ τῶν ἐξόχων τὸ κάλλος Ἐνετίδων.

Ναί! ἦσαν ὡραῖαι αἱ Ἐνετίδες! Καὶ σήμερον ἔτι σώζονται ἐν τῇ καθαρῶς ἐνετικῇ φυλῇ τύποι τέλειοι, ἁρμονικώτατοι, ἄξιοι τῆς σμίλης νεωτέρου τινὸς Φειδίου. Ἡ καλλονὴ τῶν γυναικῶν ὑπῆρξε τὸ σπουδαιότατον ἐλατήριον τῆς ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἀναγεννήσεως τῆς Τέχνης. Ἡ καλλονὴ τῶν γυναικῶν ἔσωσε τὴν Βενετίαν ἀπὸ τοῦ ὁλικοῦ θανάτου εἰς ὃν κατεδικάσθη ἡ πολὺ μᾶλλον αὐτῆς ἡμετέρα ἡρωϊκὴ Σπάρτη. Θὰ ἦτο καὶ ἡ Βενετία σήμερον ἄσημον, ἴσως, ἰταλικὸν χωρίον, ἄνευ τῶν ὡραίων ἐκείνων νυμφῶν, αἵτινες τόσους ἐνέπνευσαν καλλιτέχνας, καὶ εἰς τοιοῦτον περιωπῆς σημεῖον προήγαγον τὴν πρὸς τὸ καλὸν λατρείαν καὶ ἔρωτα.

Πολλάκις καὶ παρὰ πολλῶν ἐλέχθη, ὅτι ἡ καλλονὴ τῆς γυναικὸς γίνεται παραίτιος μεγάλων κακῶν. Ἀλλὰ καὶ μεγάλων ἀναντιρρήτως καλῶν. Ἄνευ τῶν ὡραίων γυναικῶν της ἡ Βενετία δὲν θὰ ἔζη μέχρι σήμερον—ὑπείκουσα καὶ αὐτὴ εἰς τὸν φυσικὸν τῆς παρακμῆς νόμον—καὶ δὲν θὰ ἀπετέλει τὸ ὡραιότερον καὶ ἐντελέστερον καὶ καλλιτεχνικώτερον μωσαϊκὸν τῆς ὑφηλίου. Ἄνευ τῶν ὡραίων γυναικῶν της, αἵτινες κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς παντοδυναμίας τῆς μικρᾶς ταύτης χώρας, ἐκράτουν διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῶν θελγήτρων των τοὺς συζύγους των ἐν τῇ ὁδῷ τῆς πρὸς τὴν πατρίδα λατρείας καὶ ἐγκαρτερήσεως καὶ ἀρετῆς, οἱ ἥρωες ἐκεῖνοι τῆς θαλάσσης δὲν θὰ ἐκυριάρχουν τοῦ κόσμου ὅλου καὶ ἡ Βενετία δὲν θὰ ἀπετέλει κατὰ τοὺς σκοτεινοὺς τοῦ μεσαίωνος χρόνους ἕνα τῶν φαεινοτέρων πυρήνων, ἐξ ὧν ἐξέλαμψε καὶ διεχύθη ἀνὰ ποταμοὺς φωτὸς ἡ πρόοδος καὶ ὁ πολιτισμὸς τῶν ἡμετέρων χρόνων.

Ἐν τῇ μελέτῃ μας ταύτῃ τάσσομεν ὡς σημαιοφόρους καὶ ἐμπροσθοφυλακὴν τὰς ὡραίας τῆς Βενετίας, ἃς εἰς πυκνὰ σώματα θέλουσι παρακολουθήσει αἱ τὰς μούσας θεραπεύσασαι καὶ αἱ διὰ τῶν χαρίτων τοῦ πνεύματος καὶ τῆς μεγαλοψυΐας των ἐκπλήξασαι τοὺς ἐξοχωτέρους ἄνδρας τῶν χρόνων ἐκείνων. Μεταξὺ τῶν τελευταίων τούτων πρωτίστας κατέλαβον θέσεις πολλαὶ ἡμέτεραι Βυζαντιναὶ πριγκίπισσαι καὶ εὐγενεῖς Ἀθηναῖαι καὶ Κερκυραῖαι δέσποιναι, καταλιποῦσαι ὄπισθεν αὐτῶν μνήμην ἀγήρω, τιμῶσαν μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἐν τῇ ξένῃ ταύτῃ χώρᾳ τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα.

ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΣ ΠΕΝΘΕΡΑΣ

Δεκαοκταέτις, ὡραιοτάτη καὶ πλουσία, λατρευομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου της, ὃν ἠγάπα, δυναμένη νὰ εἶνε εὐτυχής, ἐν τούτοις ἡ Ἕλλη ὑπέφερεν· ἡ πενθερὰ αὐτῆς τὴν ἐστενοχώρει· καὶ τοῦτο διότι ἡ κυρία Σεραβάλλη, γυνὴ ὡραία καὶ διὰ πολλῶν προτερημάτων κεκοσμημένη, ἐλάτρευε τὸν υἱόν της, ἕνεκα τοῦ ὁποίου μείνασα χήρα ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσι δύο μόλις ἐτῶν, ἐνῷ ἠδύνατο ἐπὶ μακρὸν εἰσέτι χρόνον ν' ἀπολαύσῃ τὰς τέρψεις τῆς ζωῆς, ἀπαρνηθεῖσα τὰ πάντα, ἀφωσιώθη ὅλη εἰς τὴν ἀνατροφὴν αὐτοῦ. Ἐκεῖνος δὲ μετὰ τόκου τῇ ἀνταπέδιδε τὴν στοργήν της, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ τὴν κάμῃ νὰ λησμονήσῃ ὅτι ἄλλος τις ἔρως ἠδύνατο νὰ εὕρῃ θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.

Ἀλλ' ἡ νεαρὰ γυνὴ ἦτο ζηλότυπος· οἱ ἀκατάπαυστοι ἔπαινοι, οὓς παρὰ τοῦ συζύγου της ἤκουε διὰ τὴν πενθεράν της, ὁ θαυμασμός, ὃν αὕτη ἐνέπνεεν εἰς τοὺς περὶ αὐτήν, ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ αὐταπάρνησις τῆς χήρας παρώργιζον τὴν νύμφην, τὸ χαϊδευμένον τοῦτο παιδίον, τὸ ἀνατραφὲν ὑπὸ γηραιᾶς μάμμης, ἥτις δὲν εἶχεν ἑτέραν θέλησιν ἢ τὴν τῆς ἐγγονῆς της.

Ἡ κ. Σεραβάλλη δὲν ἠπατᾶτο ὡς πρὸς τὰ αἰσθήματα τῆς νύμφης της καὶ ἐσκέπτετο ὁποῖον φάρμακον ἠδύνατο νὰ θεραπεύσῃ τὴν φοβερὰν ταύτην ἀσθένειαν, ἥτις καλεῖται ζηλοτυπία, προτοῦ ὁ υἱός της ὑποφέρῃ ἐξ αὐτῆς.

Ἐν πρώτοις προφασισθεῖσα τὸ ἀκροσφαλὲς τῆς ὑγείας της ἀπεποιήθη ν' ἀκολουθήσῃ κατὰ τὸν χειμῶνα τὸ νεαρὸν ζεῦγος εἰς Ἀθήνας· ὅτε δ' ἐπανῆλθον τὴν ἄνοιξιν, ἡ Ἕλλη τῇ ἐφάνη πλέον φιλόστοργος· ὑπέθεσεν, ὅτι τὸ στρατηγημά της ἐπέτυχε καὶ συνεχάρη ἑαυτὴν διὰ τὴν θυσίαν της· πλήν, φεῦ! αἱ ἐλπίδες της, διεψεύσθησαν.

Ἡ νεαρὰ γυνή, ἡ ὁποία καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα διεσκέδασε πολύ, ἔκαμεν ἀπειραρίθμους προσκλήσεις καὶ οἱ ἐξ Ἀθηνῶν φίλοι των δὲν ἤργησαν νὰ πληρώσωσι τὴν ὡραίαν ἀλλ' ἥσυχον ἐξοχήν, ἔνθα κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος οἱ νεόνυμφοι εἶχον διέλθει τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος.

Ἡ διαχυτικὴ χαρὰ τοῦ υἱοῦ, ὅτε ἐπανεῖδε τὴν μητέρα του, ἐπέφερεν ἤδη ταραχὴν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Ἕλλης, ἥτις ἀπώλεσε πᾶσαν τὴν γαλήνην αὐτῆς, ὅταν ἡ πενθερά της ἔλαβε μέρος ἐν τῇ ὑποδοχῇ τῶν ἐπισκεπτῶν, ὁ δὲ Ἀνδρέας ἄνευ ἐπιφυλάξεως καὶ μεθ' υἱικῆς ὑπερηφανείας ὑπεδείκνυε τὰς ἀρετὰς τῆς μητρός του.

Ἡ κατήφεια καὶ τὸ φίλερι δὲν εἶχον πλέον ὅρια· ἡ νύμφη ἔγυνεν ἐπὶ τῆς πενθερᾶς πᾶσαν ὀδύνην, πικρίαν καὶ ὀργήν, ἣν μέχρι τοῦδε συνεκράτει ἐν ἑαυτῇ.

Μάτην ἡ χήρα διὰ τοῦ μειλιχίου τρόπου της προσεπάθει νὰ τὴν καταπραΰνῃ· ὁ σύζυγος ἐνόησε τὰ πάντα, ὁ υἱὸς ἐδοκίμασε τὴν πρώτην θλίψιν τῆς ζωῆς του. Τότε ἠθέλησεν οὗτος ν' ἀποδείξῃ εἰς τὴν σύζυγόν του, ὅτι εἶχεν ἄδικον· πλὴν τὸ πάθος οὐδὲν ἐννοεῖ, ἀπαιτεῖται ἰσχυρὰ θέλησις ἢ ἀπροόπτόν τι συμβάν, ὅπως τὸ θεραπεύσῃ.

Τὸ μαμμόθρεπτον παιδίον ἀντέστη εἰς τὰς ὀρθὰς παρατηρήσεις τοῦ συζύγου· ἦτο ζηλότυπος, ἠθέλησε νὰ τὸν κάμῃ ἐπίσης ζηλότυπον καὶ ἤρχισε νὰ περιποιῆται ἐξάδελφόν τής τινα, νέον ἀξιωματικόν, ὃν εἶχεν ἀποποιηθῆ διὰ σύζυγον καὶ ὅστις κατὰ πρόσκλησιν τοῦ Ἀνδρέου ἦλθε νὰ μείνῃ μετ' αὐτῶν ἐπί τινα καιρὸν εἰς τὴν ἐξοχήν.

Ἡ κ. Σεραβάλλη παρατηρήσασα τοῦτο, ἤρχισε νὰ ἐπαγρυπνῇ συντόνως οὐχὶ ἐπὶ τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐξαδέλφου της, ὃν ἐνόμιζεν ἱκανὸν νὰ καταχρασθῇ τὴν ἐλαφρότητα αὐτῆς.

Ἡ συζυγικὴ εἰρήνη ἤρχισε νὰ διαταράττηται ἤδη ὑπὸ μικρῶν ἐρίδων μυστικῶν εἰσέτι, διὰ τὰς ὁποίας ἡ Ἕλλη κατηγόρει τὴν πενθεράν της καὶ καθ' ἣν ἡμέραν ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἀνήγγειλεν, ὅτι ἡ ἄδειά του ἔληξε καὶ ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπαύριον, ἡ Ἕλλη ἐφέρθη μετ' αὐθαδείας πρὸς τὴν κ. Σεραβάλλην· ὁ σύζυγός της τὴν ἐπέπληξε καὶ ἐκείνη ὀργισθεῖσα, ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ· ὅτε λοιπὸν τὸ ἑσπέρας ὁ ἐξάδελφός της τὴν ἀπεχαιρέτησεν, ἐκείνη τῷ εἶπε:

—Μὴ ἀναχωρεῖς ἀκόμη αὔριον, κατὰ τὴν ἕκτην πρωϊνὴν ὥραν περίμενέ με εἰς τὸ δάσος πλησίον τῆς μικρᾶς λίμνης.

Τί ἐσκόπευε νὰ πράξῃ οὐδ' αὐτὴ τὸ ἐγνώριζε· παρεφέρετο ὑπὸ τῆς ὀργῆς. Ἀλλ' ἡ κ. Σεραβάλλη διερχομένη ἐκεῖθεν ἤκουσε καὶ ἐνόησεν.

Ὀλίγον πρὸς τῆς ἕκτης ἀπὸ τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου της εἶδε τὴν Ἕλλην διευθυνομένην πρὸς τὸ δάσος καὶ μετά τινα λεπτὰ τὸν Ἀνδρέαν σκεπτικόν, διότι διὰ πρώτην φορὰν ἡ θύρα τοῦ συζυγικοῦ δωματίου εἶχε κλεισθῆ, πρὸς αὐτόν, μὲ τὸ ὅπλον ἐπ' ὤμου λαμβάνοντα ἡσύχως τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν· ἡ μήτηρ ἔσπευσε καὶ διὰ βραχυτέρας ὁδοῦ εὑρέθη πρὸ αὐτοῦ εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως.

Ἡ Ἕλλη εἶχε φέρει ἐκεῖ τὸν ἐξάδελφόν της ἀσυνειδήτως, ὡς εἴπομεν. Αἴφνης γυνή τις ὠρθώθη πρὸ αὐτῶν, ὠχρά, τρέμουσα καὶ μὲ λελυμένην κόμην.

— Φύγε! κόρη μου ... ἀνέκραξεν· ὁ σύζυγός σου ἔρχεται πρὸς τοῦτο τὸ μέρος!

Ἡ λέξις κατασκοπεία ἀνῆλθεν εἰς τὰ χείλη τῆς ἐνόχου.

—Σπεῦσε εἰς τὴν ἔπαυλιν, προσέθεσεν ἡ κ. Σεραβάλλη, διὰ τῆς ἀτραποῦ ταύτης· θὰ εἶσαι ἐκεῖ μετά τινα λεπτά, καὶ τὴν ἀπώθησεν.

Ἦτο καιρός· λαγωός τις διῆλθε μεταξὺ τῶν ποδῶν τῆς δυστυχοῦς γυναικός, πυροβολισμὸς ἀντήχησε καὶ ὁ Ἀνδρέας ἐνεφανίσθη. Ἡ ἀμηχανία τοῦ ἀξιωματικοῦ, ὃν ἐνόμιζεν ἀναχωρήσαντα, ἡ ὠχρότης καὶ ἡ ἀταξία τῆς μητρός του ἦτο προφανὴς ἀπόδειξις τῆς ἐνοχῆς ταύτης· κραυγὴ διέφυγε τῶν χειλέων του, ἔρριψε μακρὰν τὸ ὅπλον του καὶ ἐγένετο ἀφανὴς ἐν μέσῳ τοῦ δάσους.

Ἡ Ἕλλη ἦτο εἰς τὴν ἔπαυλιν, ὅτε ἡ πενθερά της ἀφίχθη ἐκεῖ.

—Τέκνον μου, τῇ εἶπεν, ἀναχωρῶ· ὁ σύζυγός σου μὲ νομίζει ἔνοχον, παρηγόρησέ τον καὶ προσπάθησε νὰ μὴ μὲ καταρασθῇ.

Τὸ κτύπημα ὑπῆρξεν ἀκαριαῖον· ἐντελὴς μεταβολὴ ἐπῆλθε παρὰ τῇ νεαρᾷ γυναικί, ἥτις γονυπετήσασα πρὸ τῆς πενθερᾶς της:

— Συγγνώμην! ἐψιθύρισεν.

Ἀλλ' ἡ ἡρωϊκὴ μήτηρ τὴν ἀνήγειρεν εἰποῦσα ἁπλῶς.

—Θὰ ἦτο δυστυχέστερος, ἂν ἠδύνατο νὰ κατηγορήσῃ σέ· ἔπειτα

ἑλκύουσα ταύτην ἐπὶ τοῦ στήθους της τὴν ἐβίασε ν' ἀνυψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ προσέθεσε μειδιῶσα: Ὅταν θὰ γείνῃς μήτηρ, θὰ ἔχῃς πρόφασιν νὰ μὲ ἀνακαλέσῃς πλησίον σου καὶ τότε ἡ εὐτυχία ἴσως τὸν κάμῃ νὰ λησμονήσῃ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Ἀριστέα Α. Κυριακοῦ.

Η ΜΕΣΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

ΕΝ ΒΕΛΓΙΩ

Μέχρι τοῦ 1880 ἡ μέση γυναικεία ἐν Βελγίῳ παίδευσις ἦν εἰς χεῖρας τοῦ κλήρου, ὅστις βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐπεξέτεινε τὰ δικαιώματά του καὶ εἰς τὰ λαϊκὰ ἔτι τῆς προκαταρκτικῆς τάξεως παρθεναγωγεῖα. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπὸ τοῦ κλήρου συντηρουμένων παρθεναγωγείων μέσης τάξεως ἀνήρχετο εἰς 103, ἐνῷ μόλις εἰς 14 ἀνήρχοντο τὰ ὑπὸ τῶν διαφόρων δήμων καὶ νομῶν ἱδρυθέντα, εἰς ἃ ἡ Κυβέρνησις ἐχορήγει ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου ἐτησίαν ἐπίδοσιν.

Ἡ ὑπὸ τοῦ κλήρου διὰ τῶν παρθεναγωγείων τούτων ἐξασκουμένη ἐπὶ τῆς γυναικὸς ἐπίδρασις μικροῦ δεῖν μετέβαλλε τὸ Βέλγιον εἰς Παππικὸν ἀποκλειστικῶς κράτος. Ὁ ὑπουργὸς τῆς δημοσίας παιδεύσεως κ. Van Humbéeck, ἄνθρωπος εὐφυὴς καὶ πατριώτης δεδοκιμασμένος, μετέτρεψε δι' ἑνὸς νόμου ἐκπαιδευτικοῦ τὴν ἐν Βελγίῳ ἀφόρητον κατάστασιν ταύτην. Διὰ τοῦ εἰσαχθέντος ὑπ' αὐτοῦ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1880 νόμου ἐπετρέπετο εἰς τὴν Κυβέρνησιν νὰ ἱδρύσῃ ὅσα παρθεναγωγεῖα μέσης παιδεύσεως ἤθελε κρίνει ἀναγκαῖα.

Διὰ τὰς πρὸς ἵδρυσιν καὶ συντήρησιν τούτων δαπάνας ἐτίθετο ἐν ἰσχύει ὁ περὶ μέσης τῶν ἀρρένων παιδεύσεως νόμος. Ἐπετρέπετο πρὸς τούτοις διὰ τοῦ νόμου τούτου εἰς τοὺς διαφόρους δήμους καὶ νομοὺς νὰ ἱδρύσωσι παρθεναγωγεῖα μέσης τάξεως.

Τὰ ἱδρυόμενα ὑπὸ τοῦ κράτους παρθεναγωγεῖα μέσης παιδεύσεως διηροῦντο εἰς δύο κατηγορίας: εἰς ἀνώτερα καὶ κατώτερα. Διὰ τοῦ αὐτοῦ νόμου ἐπετρέπετο εἰς τὴν Κυβέρνησιν νὰ ἱδρύσῃ καὶ ἀνώτερα τῶν θηλέων διδασκαλεῖα, ἐν οἷς ἤθελον παρασκευάζεσθαι αἱ διὰ τὰ παρθεναγωγεῖα τῆς μέσης παιδεύσεως προωρισμέναι διδάσκαλοι.

Τοιοῦτος ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὁ τὴν 15 Ἰουνίου 1881 ψηφισθεὶς νόμος περὶ μέσης γυναικείας παιδεύσεως ἐν Βελγίῳ, κατόπιν μακρῶν συζητήσεων καὶ συστηματικῆς καταπολεμήσεως αὐτοῦ ὑπὸ τῶν κληρικοφρόνων. Εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἡ ἐλευθέρα καὶ ὑγιὴς ἀνάπτυξις τῆς γυναικὸς ἀντέκειτο εἰς τοὺς σκοποὺς τοῦ κλήρου, ὥστε οἱ ἱερεῖς μανιώδεις διὰ τὴν ψήφισιν τοῦ νόμου, ἠρνήθησαν νὰ διδάξωσιν εἰς τὰ παρθεναγωγεῖα τοῦ κράτους τὸ θρησκευτικὸν μάθημα.

Εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ νόμου ἡ Βελγικὴ κυβέρνησις προέβη εἰς ἵδρυσιν ἀνὰ τὰς πολυπληθεστέρας τοῦ κράτους πόλεις 36 παρθεναγωγείων μέσης παιδεύσεως καὶ δύο ἀνωτάτων διδασκαλείων θηλέων.

Τὰ πλεῖστα τῶν παρθεναγωγείων τούτων ὑπάγονται εἰς τὴν δευτέραν κατηγορίαν τῆς μέσης παιδεύσεως καὶ ἡ ἐν αὐτοῖς διδασκαλία εἶναι τριετὴς μόνον. Τριάκοντα καὶ ἓν ἐκ τῶν παρθεναγωγείων τούτων ἡνώθησαν μετὰ παρθεναγωγείων τῆς προκαταρκτικῆς παιδεύσεως, ἀποτελοῦντα οὕτως ἑπταετῆ διδασκαλίαν συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς προκαταρκτικῆς. Τὰ λοιπὰ πέντε ἀνάγονται εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν, ἀποτελοῦντα πλῆρες σύστημα γυμνασιακῆς μορφώσεως.

Τὸ πρόγραμμα τῶν παρθεναγωγείων τῆς μέσης παιδεύσεως τῶν εἰς τὴν δευτέραν κατηγορίαν ἀναγομένων περιλαμβάνει: διδασκαλίαν ἠθικῆς, γαλλικῆς, φλαμανδικῆς, γερμανικῆς καὶ ἀγγλικῆς γλώσσης, ἱστορίαν, γεωγραφίαν, φυσικὴν καὶ μαθηματικὰς ἐπιστήμας, ὑγιεινήν, ἐμπορικὰς ἐπιστήμας, οἰκιακὴν οἰκονομίαν, κοπτικὴν καὶ ραπτικήν, ἰχνογραφίαν, μουσικὴν καὶ γυμναστικήν.

Ἡ ἡμερησία διδασκαλία τῶν μαθημάτων δὲν ὑπερβαίνει τὰς 6 ὥρας. Αἱ ἀποφοιτῶσαι τῶν σχολείων τούτων μαθήτριαι λαμβάνουσι διπλώματα δημοδιδασκαλισσῶν. Αἱ διευθύντριαι καὶ ἀντιδιευθύντριαι τῶν παρθεναγωγείων τούτων διορίζονται διὰ βασιλικοῦ διατάγματος, ἐνῷ αἱ διδάσκαλοι ἐπιμελήτριαι κλ. παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας.

Δύο ἀνώτερα διδασκαλεῖα θηλέων ἱδρύθησαν ἀπὸ τοῦ 1881 καὶ λειτουργοῦσι κανονικῶς ἐν Βελγίῳ. Τὸ ἓν τούτων ἐν Βρυξέλλαις, τὸ ἕτερον δὲ ἐν Λιέγῃ. Ἐν τοῖς διδασκαλείοις τούτοις εἰσάγονται ἢ ἀπόφοιτοι καὶ πτυχιοῦχοι τῶν παρθεναγωγείων τῆς μέσης παιδεύσεως μαθήτριαι ἢ ἰδιοδίδακτοι ὑποβαλλόμεναι εἰς ἐξεταστικὴν δοκιμασίαν.

Ἡ ἐν τοῖς διδασκαλείοις παίδευσις εἶναι διετὴς καὶ γίνεται δωρεὰν δι' ἰδιαιτέρας πιστώσεως ὡρισμένων κονδυλίων διὰ τὰς κατ' ἔτος κενουμένας θέσεις. Αἱ μαθήτριαι τοῦ διδασκαλείου τῶν Βρυξελλῶν εἶναι ἐξωτερικαί, ἐνῷ αἱ τῆς Λιέγης εἶναι, πᾶσαι ἐσωτερικαί, ὑποχρεοῦνται δὲ μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν των νὰ ἀναλάβωσι τὴν ὑποδιεύθυνσιν τῶν σχολείων τῆς μέσης παιδεύσεως ἢ νὰ διδάξωσιν ἐν αὐτοῖς ἐπὶ πενταετίαν. Ἐν ᾗ περιπτώσει ἀδυνατοῦσι νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ὑποχρέωσίν των ταύτην ὀφείλουσι νὰ καταβάλωσι 500 φρ. δι' ἕκαστον ἔτος τῆς ἐν τῷ διδασκαλείῳ σπουδῆς των.

Τὰ διδασκόμενα ἐν τοῖς διδασκαλείοις μαθήματα εἶναι διὰ τὸ πρῶτον ἔτος, ψυχολογία, λογικὴ καὶ ἠθικὴ φιλολογία (ἰδίως εἰς ἅν ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τὴν γυναικείαν ἀγωγήν), Γαλλικὴ γλῶσσα καὶ φιλολογία, Φλαμανδικὴ γλῶσσα καὶ φιλολογία, Γερμανικὴ καὶ Ἀγγλικὴ γλῶσσα. Γεωγραφία γενική, φυσικὴ καὶ πολιτική. Ἱστορία σύγχρονος καὶ τῶν νεωτέρων χρόνων. Ἀριθμητικὴ μετ' ἐφαρμογῆς, γεωμετρία, ἄλγεβρα. Στοιχεῖα φυσικῆς, βοτανικῆς καὶ ζωολογίας. Ἀνατομία καὶ φυσιολογία τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ὑγιεινὴ ἐν γένει καὶ ὑγιεινὴ τῆς σχολῆς. Καταστιχογραφία καὶ στοιχειώδεις γνώσεις ἐμπορικοῦ κοινωνικοῦ δικαίου, κοπτική, ραπτικὴ θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς, ἰχνογραφία, μουσικὴ καὶ γυμναστική.

Διὰ τὸ Β' ἔτος: Παιδαγωγία καὶ εἰδικὴ μεθοδολογία, γλῶσσα καὶ φιλολογία γαλλική, φλαμανδικὴ καὶ ἀγγλική. Γεωγραφία, φυσικὴ καὶ πολιτικὴ τοῦ Βελγίου, κοσμογραφία, ἱστορία τοῦ Βελγίου καὶ ἔκθεσις τῶν συνταγματικῶν καὶ διοικητικῶν νόμων τῆς χώρας, μαθηματικαὶ καὶ φυσικαὶ ἐπιστῆμαι.

Ἡ ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ συνίσταται ἐκ πέντε μελῶν: τῆς διευθυντρίας τοῦ διδασκαλείου, τοῦ γενικοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν σχολείων τοῦ κράτους, καὶ καθηγητριῶν ἐκλεγομένων ἐν τοῖς παρθεναγωγείοις τῆς μέσης παιδεύσεως καὶ ἐκ τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου.

Πλὴν τῶν παρθεναγωγείων καὶ διδασκαλείων τούτων λειτουργεῖ ἐν Βρυξέλλαις καὶ μέγα παρθεναγωγεῖον πλῆρες, δαπάναις τοῦ δήμου. Τὸ παρθεναγωγεῖον τοῦτο περιλαμβάνει τμῆμα προκαταρκτικόν, μέσον καὶ ἀνώτερον. Πολλὰ ἐπίσης λειτουργοῦσι κληρικὰ παρθεναγωγεῖα, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητριῶν αὐτῶν ἠλαττώθη ἐπαισθητῶς.

ΤΟ ΑΝΘΟΣ

Ἐν τῷ μέσῳ ὡραίου ἀνθῶνος
νέον ἄνθος σφριγᾷ θαλερόν,
εὐτυχὲς τὸ λικνίζει φαιδρὸν
γλυκὺ ᾆσμ' ἀηδόνος.

—

Τὰ περιέζ του θάλλουν καὶ κρίνα
μυροβόλα, ὡραῖ' ἀνθηρὰ
πλὴν αὐτὸ ἡ τοῦ κήπου χαρὰ
δίδει λάμψ' εἰς ἐκεῖνα.

—

Ῥαδινή μί' ἀκτὶς τ' ἀντικρύζει
καὶ τ' ἁγνὰ πέταλά του φιλεῖ,
πεταλοῦδα τὸ βλέπει δειλὴ
κ' ἀπὸ ζήλεια δακρύζει.

—

Ἡ γλυκερὰ εὐωδία ποῦ χύνει
μὲ πτερὰ τοῦ ἀέρος πετᾷ,
ὅλα τ' ἄνθη γλυκὰ χαιρετᾷ
τὰ θωπεύει καὶ σβύνει.

—

Νέα κόρη, τὸ ἄνθος τὸ θεῖον
εἶσαι σύ. Προσφιλής μου μικρά,
ἡ ζωή σου περγᾷ μὲ χαρά·
εἶσαι ἔτι παιδίον.

—

Ἡ ἡμέρα πλὴν θάλθη ταχεῖα
ποῦ μεγάλη θὰ γείνῃς γυνή,
εἴθε πάντα νὰ μένῃς ἀγνή,
εὐτυχὴς καὶ γλυκεῖα.

Κρυσταλλία Χρυσοβέργη.

ΠΡΩΪΑ

Ἡ νὺξ ἐπεραίωσε τὸ εὐεργετικὸν τῆς ἀναπαύσεως ἔργον· εἰς τὸν κεκμηκότα ἔδωκε νέας δυνάμεις, εἰς τὸν πάσχοντα ἐπέχυσε τὸ τοῦ ὕπνου βάλσαμον, τοῦ δυστυχοῦς τὴν ψυχὴν διὰ παραμυθητικῶν καθησύχασεν ἐνυπνίων. Πλησιάζει ἡ ὥρα καθ' ἣν πάντες θ' ἀποσπασθῶσιν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως. Ἤδη τὸ ὠχρὸν λυκαυγές, ὁ οὐδὸς τῶν σκοτεινῶν τῆς νυκτὸς κατοικητηρίων, καὶ τῶν ἐκλάμπρων μεγάρων τῆς ἡμέρας ἐπιφαίνεται ἐπὶ τῶν λόφων. Αἱ καλύβαι καὶ οἱ παρακείμενοι θάμνοι ἐξέρχονται βαθμηδὸν ἀπὸ τοῦ μυστηριώδους σκότους, ἀργυροειδὴς ὁμίχλη κατακάθηται ἐπὶ τῶν λειμώνων. Ὁ κορυδαλὸς ἀναβαίνει πρὸς τὰ νέφη ψάλλων, ὅπως ἀσπασθῇ τὴν ἐπανερχομένην αὐγήν, ἡ δὲ τοῦ ἀλέκτορος φωνὴ ἀκούεται μακρόθεν ἀναγγέλλουσα τὴν ὑποφώσκουσαν ἡμέραν. Ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος διακρίνονται τὰ ὑψηλὰ ὄρη, ὡς γιγαντιαῖα φαντάσματα ὑπὸ πέπλον σκοτεινὸν καὶ κυανοειδῆ, ἐξ ἀποστάσεως ἐμφανιζόμενα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον χρωματίζονται τὰ πλησίον ἀντικείμενα.

Τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς λάμπει εἰσέτι, διαχέον φῶς ἄχρουν ὑπεράνω τῶν νεφελῶν, ὧν τὰ κράσπεδα ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἔτι ἀοράτου ἡλίου ἐπιφλεγόμενα φωτίζουσι δι' ἀνταναχλάσεως τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰς πεδιάδας, χρυσᾶ κύματα πυρὸς ἐκχέονται ἀπὸ ἀνατολῶν ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος καὶ ἡ στίλβη αὐτῶν αὐξάνει. Ἀπὸ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων ἀναβαίνουσι φλόγες, ὡς ἀπὸ ὁλοκαυτωμάτων προσφερομένων ἐπὶ τῶν βωμῶν τοῦ Ὑψίστου. Τὰ πτηνὰ ἐγείρονται ἐν τοῖς θάμνοις καὶ ἐγκαταλείπουσιν τὰς φωλεάς των, τὰ πρόβατα τῆς ποίμνης, τὰ τέως ἀκίνητα, ἐγείρουσι τὰς κεφαλάς των ἐκπέμποντα τοὺς ἐκτενεῖς μυκηθμούς των, ὁ δὲ φιλόπονος γεωργὸς ἐξέρχεται πρὸ τῆς καλύβης του ἐπὶ τοῦ εὐωδιάζοντος πολυανθοῦς πεδίου.

Βαθεῖα ὅμως σιγὴ ἐπικρατεῖ εἰσέτι ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τὰ πάντα εὑρίσκονται οἱονεὶ ἐν ἀκροάσει καὶ ἀπεκδοχῇ μεγάλου τινὸς συμβεβηκότος. Αἴφνης δροσερὰ πρωϊνὴ αὔρα ἐξ ἀνατολῶν πνέουσα καταδροσίζει πάντα τὰ πλάσματα. Οἱ ἄνθηροι τῶν θένδρων

PIERRE DECOURCELLE

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ Α'

— Σὲ εὐγνωμονῶ, ἀδελφέ μου, εἶπεν ἡ Μαρία δακρύουσα. Ἡμεῖς δὲν φοβούμεθα τὴν δυστυχίαν καὶ γελῶμεν διὰ τὴν ἀνέχειαν, διότι ἀγαπώμεθα.... Μειδιᾷ ὅσον θέλεις. Σὲ βεβαιῶ, ὅτι ἔρως ἄγνὸς καὶ ἅγιος, ὡς ὁ ἰδικός μας, εἶναι ἡ ἐντελεστέρα εὐτυχία, ἣν δύναταί τις νὰ ποθήσῃ ἐν τῷ κόσμῳ.... Ἡ μόνη μας στενοχωρία, τὸ μόνον νέφος εἰς τὸν αἰθέριον οὐρανόν μας ἦτο ἡ σκέψις περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ τέκνου μας. Προέβλεψας δι' αὐτὴν μετὰ βασιλικῆς γενναιότητος. Ἔσο εὐλογημένος!

— Σοὶ λέγω, ὅτι δὲν θέλω εὐχαριστίας. Ἀγρύπνει ὅμως ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τούτου, ἀφοῦ ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία τοῦ τέκνου σου.

Μεθ' ὅλον τὸν ἀπότομον τρόπον, δι' οὗ ἡ δωρεὰ αὕτη ἐγένετο, ὁ Κερμαδὲκ τὴν ἐδέχθη εὐγνωμόνως καὶ ἔσπευσεν αὐτοπροσώπως νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν γηραιὸν ἔμπορον.

Οὗτος τὸν ἐδέχθη κατ' ἀρχὰς ψυχρῶς, βαθμηδὸν ὅμως καὶ κατ' ὀλίγον παραφερόμενος ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος ἐκείνου τῆς ὑπερηφανίας, ὅπερ μεθύει πάντα ὀψίπλουτον, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀναπτύξῃ πρὸ τοῦ ἐκπλήκτου νεαροῦ ὑποπλοιάρχου τὰς ἀληθῶς θαυμασίας λεπτομερείας τῶν ἐμπορικῶν του ἐπιχειρήσεων. Ἐξαφθεὶς δ' εἰς βαθμὸν ἀσύγκριτον, εὗρε τρόπον νὰ ἐξάρῃ τὴν ποίησιν τῆς διαρκοῦς ἐκείνης πάλης κατὰ τῶν παντοίων συναγωνιστῶν, νὰ τῷ ἐπιδείξῃ ὡς ἐν ἀποθεώσει τὸ ἐπιτευχθὲν θριαμβευτικὸν ἀποτέλεσμα, τὰ ἐκ χρυσοῦ πλήρη κιβωτιά του, τὴν ὑπογραφήν του ἀνεγνωρισμένην πανταχοῦ ὡς τραπεζικὸν νόμισμα, τὰ πλοῖά του διασχίζοντα τὰς θαλάσσας καὶ τὴν εὐτυχίαν αὐτῆς τῆς Γαλλίας συνδεδεμένην ἐν πλείστοις σημείοις πρὸς τὰς τολμηρὰς ἐπιχειρήσεις του.

Ἐπανελθὼν εἰς τὸν ταπεινὸν οἰκίσκον του ὁ Κερμαδὲκ, ἦτο μελαγχολικός. Ὄχι διότι ὁ φθόνος εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν του, ἀλλὰ διότι τῷ ἐφαίνετο, ἀφότου εἶδε τὴν δραστηριότητα τοῦ γυναικαδέλφου του, ὅτι αὐτὸς ἦτο ὕπαρξις κενὴ καὶ ἀνωφελής. Ἡ προαγωγὴ εἰς τὸν βαθμόν του τῷ ἐφαίνετο ἤδη πολὺ μακρά, καὶ ὁ ἄργος σχεδὸν βίος του τῷ ἐφαίνετο ἤδη βαρὺς καὶ ἀφόρητος.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ Μαρία ἐπισκεπτομένη μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς τὸν ἀδελφόν της τῷ ἀνήγγειλεν, ὅτι ἐπεθύμει νὰ τοῦ ζητήσῃ συμβουλήν. Ὁ σύζυγός της ἐσκόπει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ στάδιόν του καὶ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἐμπόριον.

— Ὁ σύζυγός σου δὲν εἰξεύρει τί θέλει, εἶπεν ὁ Κλοαρὲν περιφρονητικῶς. Δὲν σᾶς φθάνει λοιπὸν πέον ὁ ἔρως καὶ ζητεῖτε τὸν πλοῦτον.... Ἀλλὰ τέλος πάντων αὐτὸ εἶναι ἰδική του δουλειά, ἀλλὰ μὴ ἐλπίσῃ, ὅτι ἐγὼ θὰ τὸν βοηθήσω ποτέ.

— Ἡσύχασε, εἶπεν ἡ κ. δὲ Κερμαδὲκ, ψυχρανθεῖσα ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης. Ὁ σύζυγός μου ὡς καὶ ἐγὼ σοὶ εἴμεθα εὐγνώμονες δι' ὅ,τι ἔπραξας ὑπὲρ τῆς Μαγδαληνῆς, ποτὲ ὅμως δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ σοὶ ζητήσῃ τὴν ὑποστήριξίν σου.

Ὅταν λοιπὸν ὁ ἀτυχὴς Κερμαδὲκ ἀνέγνωσε διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Κλοαρὲν καὶ ἐνεθυμήθη τὴν ὑπερήφανον ὑπόσχεσιν τῆς συζύγου του, ἐθλίβη, διότι ἐλησμόνησεν αὐτὴν διὰ μίαν στιγμήν. Πῶς ἠδυνήθη νὰ λησμονήσῃ τὴν ἀπέχθειαν, ἣν ὁ γέρων ἔτρεφε πρὸς αὐτόν, καὶ τὴν ὁριστικὴν ἀποποίησίν του νὰ τῷ προσέλθῃ ὁπωσδήποτε ἀργῶς.

Ἠγέρθη ὁ ἀτυχὴς κλονιζόμενος ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ οἱ ὀφθαλμοί του ἔπεσαν τυχαίως ἐπὶ δύο φωτογραφιῶν γυναικῶν. Ἡ μία ὥριμος ἤδη καὶ ἡ ἄλλη παιδίον σχεδὸν ἔτι ἐφαίνοντο μειδιῶσαι πρὸς αὐτὸν ἐκ τοῦ βάθους τῶν χρυσῶν πλαισίων των.

— Μαρία, τέκνον μου, εἶπεν ὡσεὶ μονολογῶν. Εἶχε δίκαιον ὁ ἀν-

κλῶνοι σείονται, τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ φρίσσουσι, τὰ ὄρη καταλάμπονται. Οἱ ἐπὶ τῶν λειμώνων καὶ τῶν ποταμῶν ἀτμοὶ ὑψοῦνται πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐν εἴδει στηλῶν. Χαρμοσύνως ρέει τὸ ἥσυχον ρυάκιον, ὁ ἀὴρ ἀντηχεῖ ὑπὸ τοῦ κελαδήματος τῶν πτηνῶν.

Νέα ζωή, κίνησις, χαρὰ ἀκούονται ἐν τοῖς χωρίοις καὶ ταῖς πόλεσιν, ἡ γῆ ἅπασα ἀλαλλάζει, ὅλος ὁ οὐρανὸς φλογίζεται... ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν. Ὦ! ὁποῖον θελκτικὸν πλῆθος χρωμάτων καὶ ἤχων! Ὁποῖον ἐνθουσιαστικὸν ὄντως θέαμα παρέστησεν ἡ νέα αὕτη θαυμαστὴ πλᾶσις ἐξερχομένη ἀπὸ τῆς ἐρημίας τῆς νυκτός! Ὁ ναὸς τοῦ Ὑψίστου ἤνοιξεν. Ὁ ἥλιος ἀνέσυρεν τὸ ἱερὸν παραπέτασμα τὸ ἀποκρύπτον τὴν λαμπρότητα τῆς δημιουργίας. Ἅπασα ἡ γηΐνη σφαῖρα φαίνεται ὡς ἓν μόνον θυσιαστήριον ἀποτελοῦσα. Πᾶν ὅ,τι ἔχει πνοὴν ἐξυμνεῖ διὰ φαιδρῶν αἰσθημάτων τὸν ἀποκεκρυμμένον Πατέρα, ὅντινα τοιαύτη λάμψις περιβάλλει· τὸ δὲ ἄστρον τῆς ροδοδακτύλου αὐγῆς ἐγένετο ἄφαγτον, ἵνα ἀναγγείλῃ ἄλλοις λαοῖς τὴν ἐνεργητικὴν παντοδυναμίαν τοῦ Δημιουργοῦ, οὗτινος τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν πανσοφίαν πᾶσα ἡμέρα, πᾶσα ὥρα, πᾶσα στιγμὴ καταδεικνύει ἡμῖν. Ἐν τῷ μέσῳ λοιπὸν τοῦ θαυμασίου θεάματος τῆς ἐξεγειρομένης ἐκ τοῦ ὕπνου φύσεως ἂς ἀναφωνήσωμεν μετὰ τοῦ ψαλμῳδοῦ «Ἐξομολογήσομαί Σοι, ὅτι φοβερῶς ἐθαυμαστώθης· θαυμάσια τὰ ἔργα σου καὶ ἡ ψυχή μου γινώσκει σφόδρα» (Ψαλμ. ΡΑΗ΄, 14).

Ἀγγελικὴ Παπαρέσκου.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Οἱ ἀδάμαντες τῶν κυριῶν καὶ τὰ πολύτιμα κοσμήματα ἀνὰ τὴν Εὐρώπην. Τὸ θαυμάσιον περιδέραιον τῆς ἠθοποιοῦ Λεβλάν, πωληθέν, ὡς γνωστόν, ἀντὶ 180,000 φρ. ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ εἶναι ἀντικείμενον διαφόρων σχολίων ἐν Παρισίοις. Ἐλέχθη ὅτι ὁ ἀγοράσας αὐτὸ σκοπεῖ νὰ τὸ διαλύσῃ ἵνα πωλήσῃ χωριστὰ τοὺς τρισχιλίους μαργαρίτας του ἢ συνδυάζων αὐτοὺς εἰς πολλὰ κοσμήματα· καὶ τοῦτο διότι τοιαύτης τιμῆς κόσμημα καὶ ἐν Παρισίοις ἀκόμη δὲν εὑρίσκει εὐκόλως ἀγοραστήν. Τοιοῦτον ὅμως σχέδιον θὰ ἦτο ἐπιζημιώτατον, καθόσον ἡ ἀξία δὲν ἔγκειται μόνον εἰς τὴν ἀξίαν τῶν μαργαριτῶν, ἀλλὰ κατὰ μέρος καὶ εἰς τὴν ἄκραν ἐπιμέλειαν μεθ' ἧς οὗτοι ἐξελέγησαν μεταξὺ χιλιάδων καὶ ἐτοποθετήθησαν κατὰ σειράν, τοῦ μεγέθους αὐτῶν συνεχῶς αὐξανομένου μέχρι τοῦ ἐν τῷ μέσῳ πρώτου μεγέθους μαργαρίτου· οὕτω τὸ κόσμημα ἔχει μεγάλην ἀξίαν κυρίως θεωρούμενον ἐν ὅλῳ.

Ἡ τιμὴ τῶν 180,000 φράγκων εἶναι πραγματικῶς μυθώδης δι' ἓν κόσμημα, δὲν ἐδόθη δὲ ὑπ' οὐδενὸς ἐν Παρισίοις ἀπὸ τοῦ 1887, ὅτε, κατὰ τὴν περίφημον πώλησιν τῶν κοσμημάτων καὶ ἰδίᾳ ἀδαμάντων τοῦ Στέμματος, μέγας κοσμηματοπώλης ἠγόρασε περιδέραιον πάλιν ἐκ τεσσάρων σειρῶν ἀδαμάντων ἀντὶ 183,000 φράγκων. Οὐδεὶς γνωρίζει τί ἀπέγεινε τὸ κόσμημα ἐκεῖνο, ὡς οὐδὲ τὰ ἄλλα κειμήλια τοῦ στέμματος. Ἐπί τινα καιρὸν ἔβλεπέ τις εἰς τὰς προθήκας μικρεμπόρων τινῶν κοσμηματοπωλῶν μερικοὺς ἀδάμαντας μὲ τὴν σημείωσιν, ὅτι προήρχοντο ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν κοσμημάτων τοῦ Στέμματος, κατόπιν ὅμως ἐξηφανίσθησαν καὶ οὐδεὶς γνωρίζει σήμερον εἰς τίνος χεῖρας εὑρίσκονται ἢ τίνας κοσμοῦσι καλλονὰς οἱ ἀδάμαντες, οὓς ἔφερον ἄλλοτε αἱ βασίλισσαι καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας.

Ἐν Παρισίοις ἡ μεγαλειτέρα πελατεία τῶν κοσμηματοπωλῶν ἀποτελεῖται ἐκ τῆς Ἀμερικανικῆς παροικίας ἢ τῶν παρεπιδημούντων Ἀμερικανῶν. Ἐν Εὐρώπῃ αἱ μεγάλαι ἀριστοκρατικαὶ οἰκογένειαι ἔχουσι τὰ πολύτιμα αὐτῶν κοσμήματα, ἀξίας ἀνεκτιμήτου καὶ πολλάκις ἱστορικῆς, τὰ ὁποῖα μεταδίδονται οὐχὶ διὰ τῶν γυναικῶν, ἀλλ' ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν· οἱ δὲ Ἀμερικανοί, οἱ νεωστὶ εἰσερχόμενοι εἰς τὸν εὐρωπαϊκόν, οὕτως εἰπεῖν, βίον, ἔχουσι μείζονα ἀνάγκην καὶ τούτων τῶν εἰδῶν τῆς πολυτελείας, ἅτινα συνήθως ἔρχονται νὰ προμηθευθῶσιν ἐν Παρισίοις. Ἰδίᾳ οἱ ἐκ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀγορασταὶ ἢ μᾶλλον αἱ κυρίαι των καὶ ἀφειδῶς δαπανῶσιν ὑπὲρ τῶν κοσμημάτων των καὶ καλλαισθησίαν ἔχουν μεγάλην οὕτως, ὥστε ὅσα ἀγοράζουσιν εἶναι πράγματι θαυμάσια·

ἡ κυρία Μακάϋ π. χ. ἔχει ἕξοχα κοσμήματα, μεταξὺ δὲ ἄλλων περιδέραιον μήκους δύο μέτρων περιελισσόμενον περὶ τὸν λαιμόν, ὅπερ ἀποτελεῖται καθ' ὁλοκληρίαν ἐκ πρώτης ποιότητος λίθων, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀποχρώσεως.

Οὐδὲν ἧττον ὑπάρχουσιν ἐν Γαλλίᾳ μεγάλα πλούτη εἰς ἀδάμαντας καὶ ἄλλα κοσμήματα. Ἡ αὐτοκράτειρα Εὐγενία εἶχεν ὡραιότατον περιδέραιον ἐκ λευκῶν μαργαριτῶν, τῶν ὁποίων οἱ ἐν τῷ μέσῳ εἶχον μέγεθος μικρῶν ὠῶν περιστερᾶς· τὸ κόσμημα τοῦτο ἐπώλησεν ἡ αὐτοκράτειρα ἐν Λονδίνῳ δι' ἐμπίστου προσώπου εἰς κυρίαν τῆς ἀριστοκρατίας ἀντὶ 300,000 φράγκων. Ἡ κυρία Θιέρσου ἐκληροδότησεν εἰς τὴν ἀδελφήν της τὴν περίφημόν της συλλογὴν μαργαριτῶν ἐξόχων ἰδίᾳ διὰ τὸ μέγεθος· ἡ συλλογὴ αὕτη εἶχε καταρτισθῇ μετὰ κόπους τριάκοντα ἐτῶν καὶ δαπάνην 400,000.

Ἡ κόμησσα τῶν Παρισίων κατέχει λαβοῦσα παρὰ τῆς μητρός της δουκίσσης τοῦ Μονπασιὲ θαυμάσιον κόσμημα ἐκ σμαράγδων, ὅπερ φέρει σπανίως, ἴσως ἕνεκα τοῦ μεγάλου βάρους του. Ἀνεπιδέκτους συγκρίσεως διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν διαύγειαν ἀδάμαντας κατέχει ἡ βαρωνὶς Γουστάβου Ρότσιλδ, ὄχι δὲ πολὺ ὑποδεεστέρους αἱ σύζυγοι τῶν βαρώνων Ἀδόλφου καὶ Ἀλφόνσου Ρότσιλδ, ἡ πρώτη ἔχει ἐπίσης θαυμασίαν συλλογὴν σμαράγδων. Ἡ Βαρωνὶς Βέτμαν ἔχει τοὺς μᾶλλον ψημισμένους ψαιοὺς μαργαρίτας, ὡραῖα δὲ κοσμήματα ἔχει καὶ ἡ κυρία Κουρβάλ, ἥτις εἶναι καὶ γνώστης τοῦ εἴδους εἰδημονεστάτη, κατὰ τὴν πώλησιν τῶν ἀδαμάντων τοῦ Στέμματος πολλοὶ τὴν συνεβουλεύθησαν περὶ τῆς ἀξίας διαφόρων πολυτίμων λίθων. Ἀναφέρομεν ἐν τέλει καὶ τὴν σύζυγον τοῦ γνωστοῦ βαθυπλούτου Ἰσραηλίτου κόμητος Καμόνδου, ἥτις ἐπίσης εἶναι ἐπίζηλος διὰ τὰ πλούσια αὐτῆς κοσμήματα.

Ἐν Ἀγγλίᾳ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν ὅτι ὑπάρχουν κοσμήματα ἄφθονα καὶ πολυτιμότατα, ἅτινα φέρουσιν αἱ κυρίαι, κληρονομοῦσιν ὅμως πάντοτε οἱ πρωτότοκοι υἱοί. Ἡ βασίλισσα Βικτωρία κατέχει πλὴν ἄλλων τὸν ἐκ τῶν πρώτων τοῦ κόσμου ἀδαμάντων τὸν μέγαν Κοχινόρ, οὗτινος ἡ ἀξία ὑπολογίζεται εἰς πεντήκοντα ἑκατομμύρια φράγκων· ἔχει πρὸς τούτοις περιδέραιον ἐκ μαργαριτῶν ροδοχρόων μοναδικὸν καθ' ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἀμίμητον. Ὅτε δὲ ἡ θυγάτηρ τῆς βασιλίσσης Βικτωρία ἐμνηστεύθη τὸν πρίγκιπα διάδοχον ἤτοι Φρειδερῖκον τὸν Γ΄, ἔλαβε παρὰ τοῦ μνηστῆρός της περιδέραιον μαργαριτῶν, τὸ ὁποῖον μάλιστα κατ' ἀρχὰς μὲν ἐφάνη εἰς τὴν βασίλισσαν κατώτερον τῆς περιστάσεως ταχέως ὅμως ἐξηκριβώθη ὅτι ἦτο μεγίστης ἀξίας διὰ τὸ μέγεθος, τὸ κανονικὸν σχῆμα καὶ τὴν τελειότητα τῶν μαργαριτῶν.

Ἐν Ρωσσίᾳ τοὺς μεγίστους καὶ ὡραιοτέρους ἀδάμαντας κατέχει ἡ αὐτοκράτειρα, ἥτις ἐν τούτοις δὲν μένει ἱκανοποιημένη διότι εἶναι οὗτοι ἐπεξειργασμένοι κατὰ παλαιὰν μέθοδον, καὶ οἱ καλλίτεροι εἶναι συνηρμοσμένοι εἰς στέμμα ἢ εἰς διάδημα, τὰ ὁποῖα δὲν φοροῦνται εἰς πᾶσαν περίστασιν. Ἕνεκα τούτου ἀγοράζει ἀκόμη διαρκῶς πολυτίμους λίθους, καὶ ὁ Τσάρος γνωρίζων τὴν ἀδυναμίαν ταύτην δὲν λείπει ἐν εὐκαιρίᾳ νὰ τῆς προσφέρῃ νέον τι κόσμημα.

Τοὺς ὡραιοτάτους μαύρους μαργαρίτας, οἵτινες εἶναι οἱ σπανιώτατοι, κατέχει ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας, ἔφερε δὲ αὐτοὺς ἄλλοτε ἐγκατεσπαρμένους ἐπὶ τῆς κόμης της.

Καὶ αἱ ἄλλαι βασίλισσαι τῆς Εὐρώπης, ὡς καὶ πλεῖσται πρώτης τάξεως ἀριστοκράτιδες ἐννοεῖται ὅτι δὲν στεροῦνται ἀδαμάντων καὶ κοσμημάτων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκλέγουσιν ἑκάστοτε ὅσα ἁρμόζουσι περισσότερον εἰς τὴν περιβολήν των ἢ τὴν περίστασιν.

Γυναῖκες δραματικοὶ συγγραφεῖς. Εἰς τὸ μέγα τῆς Ρώμης θέατρον συρρέει καθ' ἑκάστην ἄπειρον πλῆθος, ἵνα θαυμάσῃ τὸ ὡραῖον δρᾶμα τῆς Κας Σορμάννη Ραζῆ, ἐπιγραφόμενον «Ὑπὸ τὴν βροχήν». Ἐν δὲ ταῖς αἰθούσαις τοῦ βασιλικοῦ ξενοδοχείου ἐν Βιέννῃ ἐνώπιον τοῦ διευθυντοῦ καὶ τῶν ἠθοποιῶν τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου Bugtheater ἡ Κάρμεν Σύλβα ἀνέγνωσεν κατ' αὐτὰς τὸ ἀνέκδοτον ἔξοχον δρᾶμά της «Ὁ μαστρο-Μανώλης», ὡς καὶ τὴν χαριεστάτην κωμῳδίαν της ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ ἡμέρα τῆς λήξεως», ἀμφότερα δὲ ταῦτα θέλουσι

θρωπος αὐτός. Δὲν θὰ σᾶς κληροδοτήσω εἰμὴ ἀθλιότητα καὶ ἔνδειαν. Ἐνῷ ὅταν ἐγὼ δὲν θὰ ὑπάρχω, τότε θὰ σᾶς εὐσπλαγχνισθῇ ἴσως. Προσφιλεῖς ἄγγελοι! πόσον ἐπεθύμουν νὰ ζήσω, ἵνα ἐξακολουθήσω λατρεύων σας.

Ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἤδη ἔστρεψεν ἀποφασιστικῶς τὸ βλέμμα του πρὸς τὴν πανοπλίαν του. Ὑπὲρ τὸ ναυτικὸν πιλίδιον, ὅπερ ἔφερε τὰ σήματα τοῦ βαθμοῦ του, καὶ μεταξὺ τῶν δύο χρυσῶν ἐπωμίδων του ἔλαμπεν ὁ χρυσοῦς σταυρὸς τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Ὁ σταυρὸς οὗτος ἦτο ἀνάμνησις τοῦ 1870, καθ' ἣν ἐποχήν, προσκολληθεὶς εἰς τὸν στρατὸν τῆς ξηρᾶς, ἐπολέμησεν ἡρωϊκῶς καὶ ἐπληγώθη ἐπικινδύνως.

Πόσον τότε ἦτο ὑπερήφανος ὁ ἀξιωματικὸς δὲ Κερμαδέκ, πῶς τὸ μέλλον τῷ ἐφαίνετο λαμπρόν, καὶ μεθ' ὅλην τὴν αἱμάσσουσαν ἔτι πληγὴν τῆς πατρίδος πῶς ἡ ζωὴ τῷ ἐφαίνετο ὡραία καὶ γλυκεῖα. Ἡ συναίσθησις τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος ἐπλήρου τὴν ψυχήν του ἁγίας χαρᾶς.... Ἐνῷ σήμερον, φεῦ!

— Ἔμπορος πτωχεύων δὲν ἔχει πλέον τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃ τοῦτο, εἶπεν ἀποσπῶν τὸ ἐρυθροῦν σῆμα ἀπὸ τῆς κομβιοδόχης του. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς περιουσίας, ἰδοὺ καὶ τὸ ναυάγιον τῆς τιμῆς. Τὸ τραῦμα ἦτο πολὺ βαρὺ καὶ ἀφόρητον. Ὁ θάνατος δὲν τὸν ἐπτόησέ ποτε, κατὰ τὴν περίστασιν δὲ ταύτην ὀλιγώτερον ἢ ἄλλοτε.

Ἐκάθησε παρὰ τὴν τράπεζαν, ἔλαβε τεμάχιον χάρτου καὶ ἤρξατο νὰ γράφῃ: «Ἰδοὺ ἡ διαθήκη μου!....»

Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ὄπισθεν αὐτοῦ ὑπῆρχε μικρὰ θύρα, ἣν ἔκρυπτον ἐξ ὁλοκλήρου πλούσια καὶ βαρέα παραπετάσματα. Ἡ θύρα αὕτη ἠνοίχθη ἀθορύβως καὶ δύο μικροσκοπικαὶ χεῖρες ἐτέθησαν ἐπὶ τῶν δακρυόντων ἐξ ὀδύνης ὀφθαλμῶν τοῦ τραπεζίτου, ἐνῷ ὄπισθεν αὐτοῦ ἀντήχει θορυβώδης καὶ δροσερὰ γελαστὴ φωνή:

— Μαντεύσατε ποῖος εἶναι.... καὶ θὰ σᾶς φιλήσῃ....

— Μαγδαληνή, εἶπεν ὁ ἀτυχὴς πατήρ, ἀπωθῶν γλυκέως τὰς δύο χεῖρας, αἵτινες τῷ ἔκλειον τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀκριβῶς, πατέρα μου, καὶ σὲ πληρόνω τοῖς μετρητοῖς, προσέθηκεν ἀποθέτουσα θερμότατον στοργικὸν φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ πατρός της.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἦτο χαριεστάτη δεκαεξαέτις κορασίς. Ἡ πλουσία ξανθὴ κόμη της ἔπιπτεν εἰς ὡραίους πλοκάμους ἐπὶ τῶν ὤμων της καὶ οἱ κυανοῖ ὀφθαλμοί της ἐζωογόνουν ἀγνὸν παρθενικὸν πρόσωπον Ραφαηλίου Παναγίας. Χάρις ὑπερτάτη, κομψότης ὑπέροχος καὶ ἔμφυτος συνώδευε πᾶν βῆμα, πᾶσαν κίνησιν τῆς γλυκείας παρθένου.

Χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις, ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ πατρός της καὶ μὲ οἰκειότητα παιδίου χαϊδευμένου, κρυπτομένη εἰς τὴν πατρικὴν ἀγκάλην, ὡς εἰς ἀσφαλῆ φωλεάν, ἐθώπευε τὰς φαιὰς παραγναθίδας τοῦ ἀρχαίου ναυτικοῦ καὶ κατεφίλει τὰς χεῖρας καὶ τὸ ἡλιοκαές πρόσωπόν του μετὰ παραφόρου στοργῆς.

Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ὑπὸ τὰς ἀθῶας καὶ ἁπλοϊκὰς τῆς κόρης θωπειας ὁ Κερμαδὲκ ἠσθάνθη διασκεδαζομένας μίαν πρὸς μίαν τὰς πρὸ ὀλίγου ἔτι μαύρας καὶ ἀπελπιστικὰς σκέψεις του. Ἐλαφρὸν μάλιστα μειδίαμα ἐφώτισε πρὸς στιγμὴν τὸ πρόσωπόν του ὡς ὠχρὰ ἡλίου ἀκτίς.

— Εἰξεύρεις, καλέ μου πατέρα, ὅτι εἶναι ἐξ καὶ ὅτι εἰς τὰς ἑξ γευματίζομεν. Δὲν ἔχεις οὔτε στιγμὴν νὰ χάσῃς, διότι τὸ γεῦμα σήμερον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀναβληθῇ οὔτε πρὸς στιγμήν. Σήμερον δὲν εἶναι ἡμέρα κοινή, προσέθηκε μετὰ κωμικῆς ἐπισημότητος. Καὶ ὁμιλοῦσα ἀνεσκάλευεν ἀσυνειδήτως τὰς ἐπὶ τοῦ γραφείου ἀτάκτως ἐρριμμένας ἐπιστολὰς τοῦ πατρός της. Μία ἐξ αὐτῶν εἵλκυσεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχήν της.

— Ἰδοὺ γραφικὸς χαρακτήρ, ὅστις δὲν μοὶ εἶναι ἄγνωστος.

— Ναί, εἶπεν ὁ Κερμαδέκ, εἶναι ἐπιστολὴ τοῦ Ροβέρτου, ὅστις μοὶ γνωρίζει, ὅτι ἔρχεται αὔριον....

— Ἀ! ἔρχεται αὔριον! Τί χαρά, εἶπεν ἡ νεᾶνις κτυπῶσα τὰς χεῖρας.... Αἴφνης συγκεχυμένη διὰ τὴν τόσῳ θορυβωδῶς ἐκδηλωθεῖσαν χαράν της ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐν ἀμηχανίᾳ.

— Μπᾶ! μπᾶ! εἶπεν ὁ πατήρ. Νομίζω, ὅτι ὁ Ροβέρτος ἀναμένεται μετὰ ζωηρᾶς ἀνυπομονησίας.

— Πῶς! ἡ μαμά μου εἶναι ἀνάδοχός του καὶ θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ νὰ τὸν ἴδῃ, εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ ἐρυθριῶσα μέχρι τοῦ λευκοῦ τῶν ὀφθαλμῶν.

— Τὸν ἀγαπᾷς λοιπόν; ἠρώτησε μετὰ γλυκύτητος ὁ Κερμαδέκ.

Ἡ κόρη ἔκυψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ.

— Καὶ αὐτός;

— Καὶ αὐτὸς ἐπίσης, προσέθηκεν ἡ Μαγδαληνὴ ἀσθενῶς.

— Σοὶ τὸ εἶπεν;

Ὕψωσε πρὸς τὸν πατέρα της ἔκπληκτος τοὺς μεγάλους καὶ διαυγεῖς ὀφθαλμούς της.

— Μήπως αὐτὸ λέγεται; προσέθηκεν. Αὐτὸ μαντεύεται μόνον. .

— Ἀγαπητόν μου, ἀθῶόν μου παιδί!....

— Καὶ ἔπειτα ὁ Ροβέρτος δὲν θὰ ἐτόλμα ποτὲ νὰ μοὶ τὸ εἴπῃ, καταλαμβάνεις, ἀφοῦ ἔχω τὴν δυστυχίαν νὰ εἶμαι τόσῳ πλουσία, ἐνῷ αὐτός....

Τόσον πλουσία! Αἱ λέξεις αὗται ἀντήχησαν ὡς πένθιμος κώδων εἰς τὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς τοῦ Κερμαδέκ. Καὶ ἡ πραγματικότης, ἣν ἡ παρουσία τοῦ τέκνου του, αἱ θωπεῖαι, τὰ φιλήματα εἶχον πρὸς στιγμὴν ἀπομακρύνει, ἀνωρθώθη πρὸ αὐτοῦ ἀπειλητικὴ καὶ ἀποτρόπαιος.

— Εἶπον λοιπὸν ἀνοησίαν, μικρέ μου πατέρα, εἶπεν ἡ Μαγδαληνή, ἀνήσυχος διὰ τὴν πατρικὴν σιγήν.

— Ὄχι.... ὄχι.... Ἀλλ' ἐὰν ἡ τύχη ἔκαμνεν, ὥστε.... ἀντὶ νὰ εἶσαι πλουσία, ἦσο πτωχή, ἀγάπη μου;.... Εἰξεύρεις, ὅτι εἰς τὸ ἔργον μου σήμερον εἶναί τις ἑκατομμυριοῦχος καὶ αὔριον στερεῖται ἄρτου.

— Ἐ! Τόσῳ τὸ καλλίτερον. Ὁ Ροβέρτος δὲν εἶναι δὰ καὶ ἐντελῶς πτωχός!! ἀλλὰ τί εἶναι ἡ ἰδικήν του περιουσία παρὰ τὴν ἰδικήν σου. Ἡ πτωχεία μας θὰ μᾶς συνεταῦτιζε, θὰ μᾶς συνέδεε πλειότερον.... Ἀλλὰ διατί μὲ κάμνεις νὰ σοὶ λέγω ἀνοησίας, προσέθηκεν ἐρυθριῶσα καὶ κρύπτουσα τὸ πρόσωπον εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ πατρός της. Ἤλθα νὰ σοὶ εἴπω, ὅτι ἡ τράπεζα μᾶς περιμένει..... ἐλθέ....

— Ἔρχομαι ἀμέσως... Ἄφες με νὰ τελειώσω μίαν ἐπιστολήν...

— Θὰ τὴν τελειώσῃς βραδύτερον. Σοὶ ἀφαιρῶ τὰ πρὸς γραφὴν ἐφόδια, εἶπεν ἡ κόρη, ἁρπάζουσα τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης χάρτην.

Ὁ δυστυχὴς ἐφρικίασεν. Ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐκείνου εἶχεν ἀρχίσει πρὸ ὀλίγου νὰ γράφῃ τὴν διαθήκην του. Ψυχρὸς ἱδρὼς περιέρρεε τὸ μέτωπόν του, βλέποντος τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο χειρόγραφον ἐπὶ τῶν χειρῶν τοῦ τέκνου του.

— Τί εἶναι πάλιν αὐταὶς ἡ μουντζοῦρες, κύριε πατέρα, εἶπεν ἡ κόρη, προεκτείνουσα τὸν χάρτην καὶ ἀποσπωμένη τῆς πατρικῆς ἀγκάλης. Πάλιν περίφημός τις ἐμπορικὴ ἐπιστολή.... Καὶ ἐζήτησε νὰ θέσῃ ἐπὶ τῆς ρινός της τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης ὀμματοϋάλια καὶ νὰ ἀναγνώσῃ μὲ τὸ σύνηθες ἐμπορικὸν τοῦ πατρός της ὕφος.

— Μὴ ἀναγνώσῃς, εἶπεν ὁ ἔμπορος μὲ φωνὴν τρομεράν. Καὶ ἡ χεὶρ του ἔπεσεν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς τῆς νεάνιδος, ἐνῷ ἡ φυσιογνωμία του κατέστη τόσον περιδεής, τόσον ἐναγώνιος, τόσον ἀπελπιστική, ὥστε ἡ Μαγδαληνή, περίτρομος καὶ δακρύουσα, ἀφῆκε τὸν χάρτην νὰ πέσῃ κατὰ γῆς, ὀπισθοχωροῦσα βήματά τινα.

Ὁ Κερμαδὲκ ἥρπασεν αὐτὸν ταχὺς ὡς ἀστραπὴ καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν πυράν.

— Σὲ δυσηρέστησα, πατέρα μου, εἶπεν ἡ κόρη μεταξὺ δύο λυγμῶν. Συγχώρησέ με, σὲ παρακαλῶ.

Ὁ δυστυχής, συγκεχυμένος διὰ τὸ βίαιον καὶ ἀπότομον τοῦ τρόπου του, ἔθλιψε περιπαθῶς τὸ τέκνον του ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Εἶμαι βάρβαρος, σκαιός, παιδί μου, δὲν εἶναι ἔτσι; Νομίζω, ὅτι εἶμαι ἀκόμη εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἀγριοφωνάζω πρὸς τοὺς ἀνυποτάκτους ναύτας. Πόσον δυσκόλως ἀπομανθάνει τις τὰς παλαιὰς κακάς του ἕξεις.... συνεπέρανε προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ.

Καὶ μετὰ τὴν συμφιλίωσιν ταύτην, ἣν ἐπεσφράγισε θερμὸν φίλημα, ἀμφότεροι διηυθύνθησαν πρὸς τὸ ἑστιατόριον. Ὅταν ὁ Κερμαδὲκ εἰσῆλθε μετὰ τῆς θυγατρός του, δύο πρόσωπα συνδιελέγοντο μετ' οἰκειότητος ἐν τῇ πλουσίως διεσκευασμένῃ ταύτῃ αἰθούσῃ. Ἦτο ἡ κ. δὲ Κερμαδὲκ καὶ ἀρχαῖός τις φίλος τοῦ συζύγου της, ὁ συμβολαιογράφος Ἀρδονέν.

— Εὖγέ σου! εἶπεν οὗτος, διακοπτόμενος αἴφνης καὶ τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸν φίλον του. Νὰ μᾶς κάμῃς νὰ περιμένωμεν, σήμερον μάλιστα!.....

παρασταθῇ κατὰ τὸν προσεχῆ χειμῶνα ἐν τῷ βασιλικῷ θεάτρῳ.

Ἀνδριὰς Ἀννίτας Γαριβάλδη Πρὸ ἡμερῶν ἀνεκαλύφθη ἐν Ραβέννῃ ὁ ἀνδριάς, ὃν οἱ Ἰταλοὶ εἶχον ἀνεγείρει εἰς τὴν Ἀννίταν Γαριβάλδη.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

Μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε ἐπιτυχίας ἐξακολουθοῦσιν αἱ ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου θιάσου παραστάσεις.

Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐδιδάχθη μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας ἡ ὡραιοτάτη καὶ πλήρης σκηνικῶν ἰλαροτραγῳδία τοῦ κ. Π. Ζάνου «Οἱ μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης καὶ ἡ ἐπάνοδος τοῦ Ὀδυσσέως». Ἐν τῷ δράματι τούτῳ ζωγραφίζεται ἅπασα ἡ Ὀδύσσεια τοῦ Ὁμήρου. Εἶναι ἔργον μὲ ἀρκετὸν πνεῦμα καὶ συγκρατεῖ τοὺς θεατὰς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐν ἀπολαύσει. Μετ' ἴσης ἐπιτυχίας ἐδιδάχθησαν ὑπὸ τοῦ ἰδίου θιάσου καὶ αἱ τόσον ἀρέσκουσαι καὶ συγκινοῦσαι τὸ κοινὸν «Δύο Ὀρφαναί»,εἰς ἃς διαπρέπει ἡ κ. Κοτοπούλη ὡς γραῦα Φροσάρ, καὶ τὸ δημοφιλὲς δρᾶμα ὁ «Ρακοσυλλέκτης»,ὃν τόσον ἐπιτυχῶς ὑποκρίνεται ὁ κ. Ἀλεξιάδης.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πῶς διατηρεῖται τὸ γάλα. Δύνασθε νὰ διατηρήσητε τὸ γάλα σας ἐπὶ ἡμέρας ὡς νὰ ἦτο τῆς στιγμῆς καὶ κατὰ τοὺς δυνατοὺς αὐτοὺς καύσωνας, ἐὰν ρίψητε ἐντὸς τοῦ γάλακτος 1 γραμμάριον βορικοῦ ὀξέος.

Πῶς ἐξαλείφονται οἱ λειχῆνες. Ἐξαλείφονται ταχέως οἱ λειχῆνες, ἐὰν τὰς ἐπαλείψητε καθ' ἑκάστην πρωΐαν διὰ ζωμοῦ λεμονίου. Προτιμᾶται ὁ ζωμὸς τῆς φρούλας τοῦ τοῦ λεμονίου.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ντομάτα γλυκό. Δύνασθε νὰ κατασκευάσητε μὲ ντομάτας γευστικώτατον καὶ ἀσύνηθες γλυκό. Λαμβάνετε μεγάλας καὶ μὲ πολλὴν ψύχα ντομάτας τὰς ζεματίζετε καὶ τὰς περᾶτε ἀπὸ τρυπητόν, ὅπως ἀφαιρεθῶσιν οἱ σπόροι. Ἴσην δόσιν σακχάρεως διαλύετε προηγουμένως δι' ὕδατος, τὰ ἀναμιγνύετε καὶ ἀρωματίζετε δι' ὀλίγης βανίλιας, ρωμίου ἢ λεμονίου. Ἀφίνετε νὰ βράσωσιν ἐπὶ 3 ὥρας ἀναμιγνύουσαι διαρκῶς, ὅταν ἡ γεῦσις τῆς ντομάτας ἐκλείπει ἐντελῶς εἶναι ἕτοιμον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Ε. Σ. **Νιοὺ-Πόρτ Ἀμερικῆς.** Cheque ἐκ 36 χρ. φράγκων ἐλήφθη. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν· ἡ ἐπιστολή σας πολὺ μᾶς συνεκίνησε. — Καν Ε. Π. Α. **Σμύρνην.** Ἐλήφθησαν αἱ 3 ἐτῶν καθυστερούμεναι συνδρομαί· μυρίας εὐχαριστίας. Εἴθε νὰ σᾶς ἐμιμοῦντο πολλαὶ αὐτόθι συνδρομήτριαί μας.—Κον Κ. Κ. **Δεδεαγάτς.** Ἐπιστολή σας ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν. Προσεχῶς γράφομεν ς κ. Θ. Β.—Καν Σ. Μ. Π. **Σαράντα Ἐκκλησιαῖς.** Ἡ κ. Παρρὲν προθύμως θὰ σᾶς δώσῃ τὰς ζητουμένας πληροφορίας εὐθὺς ὡς ἐπανέλθῃ. Παραγγελίαι σας ἐξετελέσθησαν. — Καν Φ. Κ. **Χανία.** Μετάφρασίς σας ἐλήφθη· ἐὰν ἐγκριθῇ, θὰ δημοσιευθῇ. — Καν Ρ. Ι. **Πάτρας.** Δὲν ὑποχρεοῦσθε νὰ ἀνταποστείλητε τὰ ἐπισκεπτήριά σας εἰς τοὺς συλλυπουμένους ὑμᾶς. — Καν Ε. Σ. **Θήραν.** Δὲν θὰ ἀνεγνώσατε τὸ ὑπ'ἀριθ. 220 φύλλον τῆς ἐφημερίδος μας, ἄλλως θὰ ἐγνωρίζετε ὅτι διεκόπη ἐπὶ μῆνα ἡ ἔκδοσις ὡς κατ' ἔτος συμβαίνει.— Καν Κ. Ι. Δ. **Hehia Moralia Αἴγυπτον.** Καὶ δι' ὑμᾶς τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν ὡς καὶ τῆς ἐν Θήρᾳ. — Κον Ε. Κ. **Χανίᾳ.** Ἐπιστολή σας ἐλήφθη· ἀναμένομεν ταχέως ὑποσχεθέντα. Ἔχομεν μεγάλην ἀνάγκην χρημάτων.— Κον Κ. Σ. **Ἀδριανούπολιν.** Πολλαὶ παρῆλθον ἑβδομάδες μεθ' ὅλας τὰς ὑποσχέσεις σας,παρακαλεῖσθε νὰ ἐπισπεύσητε ἀποστολὴν χρημάτων.—Καν Δ. Α. Κ. **Σινώπην.** Παρὰ τῶν ἀδελφῶν Κ. ἐλήφθησαν ἀποσταλέντα χρήματα. —Δα Α. Π. **Μάκρην.** Κος Σ. δικηγόρος οὐδέποτε ἦλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν μας φροντίσατε νὰ ἀποστείλητε καθυστερούμενα. — Καν Α. Π. **Ἐνταῦθα.** Δὲν εὐχαριστεῖ τις τὴν οἰκοδέσποιναν, διότι ἐγευμάτισε παρ' αὐτῇ· ἡ ὑποχρεωτικὴ μετὰ ταῦτα ἐπίσκεψις ἀναπληροῖ τὰς εὐχαριστήσεις.— Κον Σ. Τ. **Σμύρνην.** Οἱ χρυσοδεμένοι τόμοι τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» στοιχίζουν 10 χρ. φράγκα.

ΓΑΛΑΚΤΕΡΑ, ΒΟΥΤΥΡΟΝ ΝΩΠΟΝ, ΓΙΑΟΥΡΤΙΑ

Ἡ ἐποχὴ τῶν γαλακτερῶν ἤρξατο. Τὰ γάλατα κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἶναι ὑγιεινότερα καὶ γευστικώτερα τῶν ἄλλων ἐτῶν. Ἡ διὰ γαλακτερῶν θεραπεία κατέστη τοῦ συρμοῦ, ἰδίᾳ διὰ τοὺς ἀδυνάτους, νευρικοὺς καὶ ἀναιμικούς. Ἀφίνομεν τὰ μικρά, ὧν ἡ κυρίως τροφὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ γάλα, νωπὸν βούτυρον καὶ κρέμα. Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὕρῃ τις γάλα ἄδολον, κατόπιν τῆς συστηματικῆς πλέον καταστάσης ἀναμίξεως αὐτοῦ μεθ' ὕδατος; Συνιστᾶται ὑμῖν τὸ γαλακτοπωλεῖον τοῦ κ. Γιαννέτσου ἐν τῇ ὁδῷ Πραξιτέλους ἀριθ. 5 ὡς παρέχον γάλα παχύ, γλυκὺ καὶ ἀρωματικώτατον, νωπὸν βούτυρον ὑπερτεροῦν καὶ τὰ ὡραιότερα τῆς Κων/πόλεως καϊμάκια, γιαούρτια τόσον ὡραῖα καὶ χωνευτικά, ὥστε ἀντικαθιστῶσιν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ τὸ ὡραιότερον γλύκισμα. Αἱ τιμαὶ δ'αὐτῶν τῶν ὡραίων προϊόντων τῆς γαλακτοκομίας τοῦ κ. Γιαννέτσου μετριώταται.

Ἡ τράπεζα ἀπαστράπτουσα ἐκ καθαριότητος ἀνέμενε τοὺς συνδαιτυμόνας. Ἕκαστος ἔλαβε τὴν θέσιν του παρ' αὐτῇ. Μεθ' ὅλην ἐν τούτοις τὴν ζωηρότητα τῆς Μαγδαληνῆς καὶ τὰς εὐφυολογίας τοῦ συμβολαιογράφου ὁ Κερμαδὲκ ἐφαίνετο ἀκουσίως του περίφροντις καὶ κατηφής.

Ἡ κυρία δὲ Κερμαδέκ, ἐπωφεληθεῖσα μιᾶς στιγμῆς, καθ' ἣν ἡ Μαγδαληνὴ συνεζήτει πυρετωδῶς μετὰ τοῦ γέροντος φίλου της, ἔκυψε πρὸς τὸν σύζυγόν της καὶ χαμηλοφώνως τὸν ἠρώτησε:

— Μοῦ φαίνεσαι στενοχωρημένος, φίλε μου, μήπως ἔλαβες δυσάρεστόν τινα εἴδησιν;

— Οὐδὲν σοβαρόν, καλή μου φίλη, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, μειδιῶν καὶ καθησυχάζων τὴν λατρευτὴν σύζυγόν του.

Αἴφνης ἡ θύρα ἐκρούσθη μετὰ δειλίας.

Εἶναι ὁ Γοελάν, ἀνέκραξεν ἡ κόρη. Εἴσελθε, Γοελάν, εἴσελθε.

Ἄνθρωπός τις μικροῦ ἀναστήματος, ἐνδεδυμένος ὡς ἀρχαῖος ναύτης ἐπροχώρησε πρὸς τὴν αἴθουσαν, ἔστη ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἐν προφανεῖ ἀμηχανίᾳ ἐψιθύρισε:

— Συγγνώμην, ἐὰν σᾶς ἐμποδίζω....

Ὁ Γοελὰν εἶχεν ὑπηρετήσει ὡς ναύτης ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Κερμαδέκ. Ὅταν οὗτος παρῃτήθη τοῦ ναυτικοῦ σταδίου του, ὁ πιστὸς ναύτης του τὸν ἠκολούθησε καὶ ἔζησε πάντοτε ὑπὸ τὴν στέγην του. Ἦτο ἀφωσιωμένος ὡς πιστὸς κύων εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειαν, τὸ τεμάχιον δὲ τοῦ ἄρτου, ὅπερ ἔτρωγε, τὸ ἀνταπέδιδε διὰ μυρίων ὑποχρεωτικῶν ἐκδουλεύσεων πρὸς πάντα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Κερμαδέκ.

— Πλησίασε, Γοελάν, καὶ πάρε αὐτὸ τὸ ποτήρι, εἶπεν ἡ Μαγδαληνή, τείνουσα πρὸς τὸν ναύτην ποτήριον πλῆρες μέχρι στεφάνης.

Ἔπειτα λαβοῦσα τὸ ἰδικόν της ποτήριον ἠγέρθη θριαμβευτικῶς καὶ ἀνέκραξεν:

— Ἀγαπημένε μου πατέρα, πίνω εἰς τὴν ἐπέτειον τῆς γεννήσεώς σου! Καὶ θὰ σὲ φιλήσω ἐγὼ πρώτη, εἶπεν ἀφήνουσα τὸ ποτήριον καὶ ριπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Κερμαδέκ. Ἀλλὰ ὡσεὶ μετανοήσασα ἀνηγέρθη. Ἡ μαμὰ ἔχει περισσότερα δικαιώματα, μαζὴ λοιπὸν καὶ αἱ δύο μας.

— Πῶς! σήμερον λοιπὸν εἶναι; ...τὰ γενέθλιά μου, εἶπε δακρύων καὶ ἐναγκαλιζόμενος τὰς δύο ἐκείνας ὑπάρξεις, ἃς ἠγάπα ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἐν τῷ κόσμῳ.

— Ἔ! βέβαια! Τὰ γενέθλιά σου, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος γελῶν, τὰ ὁποῖα θὰ ἑορτάζωμεν ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ἀκόμη.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Κερμαδὲκ συνοφρυούμενος κατὰ τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ συμβολαιογράφου. Καὶ σύ, πιστέ μου Γοελάν, δὲν ἐλησμόνησες λοιπὸν τὴν ἡμέραν αὐτήν.

— Ποτέ καπετάνιε μου, ἀπήντησεν ὁ γέρων ναύτης σφίγγων ἐνεργητικώτατα τὴν χεῖρα, ἣν τῷ ἔτεινον Μόνον, εἰξεύρετε, δὲν εἰξεύρω νὰ κάμνω προπόσεις. λοιπὸν εἰς ὑγείαν σας!!

— Καὶ ἐγὼ σοὶ προσφέρω αὐτὸ μόνον, εἶπεν ἡ Μαγδαληνή, ἥτις εἶχεν ἐξέλθει πρὸς στιγμὴν καὶ ἐπανήρχετο φέρουσα εἰκόνα, ἣν ἔθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἡ πρώτη μου ὑδατογραφία! Ἐὰν ἡ ἐκτέλεσις δὲν εἶναι ἀξιοθαύμαστος, ἡ ὑπόθεσις ὅμως, εἶμαι βεβαία, θὰ σὲ εὐχαριστήσῃ.

Ὑπὸ οὐρανὸν κεκαλυμμένον ὑπὸ μαυριζόντων νεφῶν, πλοῖόν τι περιβαλλόμενον ὑπὸ καπνοῦ διεγράφετο διασχίζον πρασινίζον κῦμα, ἐνῷ ἄλλα πλοιάρια πολὺ μικρὰ ἐσκορπίζοντο ἀνὰ τὴν κυανὴν θάλασσαν

— Ἔ! καπετάνιε μου! ἀνεφώνει ὁ Τσελάν. Ἀναγνωρίζετε τὸν *Τρομερόν*; Νὰ ὁ πύργος του καὶ ἀπ' ἐδῶ τὸ τιμόνι....Καὶ οὔτε σχοινί, οὔτε ἁλυσσίδα, οὔτε ἡ καμπάνα λείπει...Καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος εἰς τὴν γέφυραν μὲ τὸ τηλεσκόπιόν του...Τὸν ἀναγνωρίζετε τὸν ὑποπλοίαρχον αὐτόν; δὲν εἶναι ἔτσι; Ὤ! ναί! ἀπαράλλακτος καπετάνιε μου!! Ὁ πτωχὸς ναύτης ἦτον ὅλος ἐνθουσιασμός.

Ὡς πρὸς τὸν Κερμαδὲκ ἵστατο ἐν ἐκστάσει πρὸ τῆς εἰκόνος ἐκείνης. Ἡ κόρη ἦτο βεβαίως ἄγγελος. Καὶ τὴν ἔσφιγξεν εἰς τὸ στῆθός του μετὰ παραφόρου ἀγάπης. Καὶ στρέφων καὶ πάλιν πρὸς τὴν εἰκόνα.

— Ὤ! εἶναι ἐντελῶς ὅμοιον, προσέθηκεν. Ὁ Γοελὰν ἔχει δίκαιον.

(ἀκολουθεῖ).